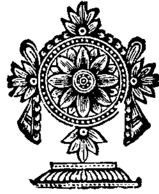
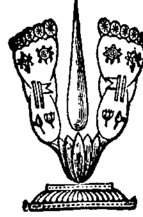
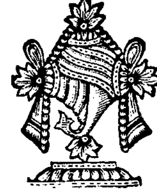
ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 209


சென்னை ஸத்க்ரந்தப்ரகாசன ஸபாமூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.
ஆசிரியர்: ஸ்ரீகாஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 18 | 5—3—66ல் வெளியிடப்பட்டது. of May, 1966. பராபவஸ்ரீ வைகாசிமீ | ஸஞ்சிகை 5

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—88

அறுக்குமிட ரென்றவன்பால் ஆங்குவிட்ட தூதர்*
மறித்துவரப் பற்று மனத்தால்—அறப்பதறிச்
செய்யதிரு நாவாயில் செல்லநினைந் தான்மாறன்*
மையலினால் செய்வறியா மல்.

இடர் அறுக்கும் என்று	நமது துயரங்களைப் போக்கியருள்வனென்று கொண்டு
அவன் பால் ஆங்கு விட்ட தூதர்	அப்பெருமானைக் குறித்து அனுப்பப்பட்ட தூதர்
மறித்து வர பற்று மனத்தால்	மீண்டுவருமளவும் ஆறியிருக்க மாட்டாத திருவுள்ளத்தாலே
அற பதறி	மிகவும் விரைந்து
மையலினால் செய்வு அறியாமல்	அறிவு கலக்கத்தினால் செய்யவேண்டியது இன்னதென்று தெளியாமல்
மாறன்	ஆழ்வார்
செய்ய திரு நாவாயில்	விலக்ஷணமான திருநாவாய்ப் பதியை நோக்கி
செல்ல நினைந்தான்	எழுந்தருள முயன்றார்.

* * * கீழ்ப்பதிகமான *எங்கானலகங்கழிவாயில் தூதுவிட்டாராழ்வார். அப்படி விடப்பட்ட தூதர் அத்தலைப்பட்டு எம்பெருமானுக்குத் தம்முடைய நிலைமையை யறிவித்து மீண்டுவருவதற்குமுன்னே ஆழ்வார் மிகவும் பதறித் திருநாவாயென்னும் மலைநாட்டுத் திருப்பதியிலே செல்ல நினைத்தபடியைக் கூறுவதாம். *அறுக்கும் வினையாயினவென்னும் பதிகம். செல்லவேணுமென்கிற மனோரதம் மட்டுமேயொழிய எங்ஙனம் செல்லவல்லராழ்வார். *காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்* என்னவேண்டும்

நிலைமையன்றோ ஆழ்வாருடையது. எங்ஙனே புறப்படுவர் இவர்தாம். இருந்தவிடத்திலே யிருந்து மனோரதிக்குமத்தனையேயுள்ளது. திருவடி இலங்கையிற்சென்று பிராட்டியைத் தொழுது மீண்டபிறகு பெருமாளைக் கிட்டுமளவும் பிராட்டிக்குப்பிறந்த மனோரதம் போலேயாயிற்று ஆழ்வாருடைய மனோரதமும். கீழ்ப்பதிகத்திலே திருமூழிக்களத்தில் தூதுவிட்ட ஆழ்வார் அத்தலத்திற்குச் செல்லவிரும்பாமல் வேறொரு தலத்திற்குச் செல்லவிரும்புவது கூடுமோ? என்று யார் யாரைக் கேட்பது? "கொண்ட பெருங்காதலுக்குப் பத்திமை நூல்வரம்பில்லையே" என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய சூர்ணையை நினைத்து ஆறியிருப்பது. இப்பாட்டினீற்றடியை 'மையலினால் செய்வதறியாமல்', என்று சிலர் ஓதுவது தகுதியற்றது; அது வெண்பாவிலக்கணத்திற்குச் சேராது. "**செய்வறியாமல்**" என்பதே பாடம். செய்வு என்றாலும் செய்வதென்றே பொருள்படும். "வியாக்கியைகள் **செய்வால்**" என்ற உபதேசரத்தினமாலைப் பிரயோகமுங்காண்க. ... 

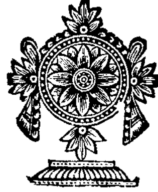
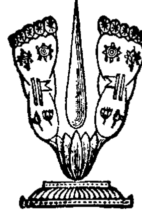
ஸ்ரீ ராமாநுஜன் சந்தா செலுத்தியவர்கள்

	MADRAS MEMBERS:	Madras No.
31.	Sri G. Srinivasachariar, Caltex.	24
32.	,, V. மாசிலாமணி	21
33.	,, A. Srinivasachari	15
34.	,, விஜயவல்லியம்மாள்	1
35.	,, M. R. Seshadri Iyengar	1
36.	,, A. Thirumalai Iyengar, Chrompet.	
37.	,, S. Narayana Iyengar, Pallavaram.	
38.	,, Raosahib. S. Raghavayyangar	24
39.	,, G. R. Srinivasan	17
40.	,, P. G. மாணிக்கராமாநுஜதாஸர்	1
41.	,, N. T. ரகுராமகிருஷ்ணன்	2
42.	,, C. Krishnaswami	34

(வெளியூர் மெம்பர்ஸ்)

43. குணசீலம், ராமநாதஞ்செட்டியார்
44. உவே. ராஜமையங்கார், மன்னார்குடி
45. அய்யாஸாமிப்பிள்ளை, நடராஜப்பிள்ளை சாவடி
46. உவே. V. Srinivasan, Bombay 22
47. R. நாராயணையங்கார், சிரகிக்கோட்டை
48. கோயில் உத்தமநம்பி சடகோபாசாரியர் ஸ்வாமி
49. ஸ்ரீ திருநாராயண ராமாநுஜதாஸர்
50. மதுரை, குப்புஸாமி கண்ணதாஸி
51. உவே. திருவிந்தளூர் ராமாநுஜாசாரியர்ஸ்வாமி
52. மல்லேச்வரம், திருவேங்கடத்தய்யங்கார்
53. திருநெல்வேலி பேரருளாளன்
54. பந்தல்குடி, வெங்கடசாமி நாய்க்கர்
55. சேலம், P. S. V. ராமாநுஜம்
56. சீர்காழி, எதிராஜராமாநுஜதாசர்
57. (K. G F.) S. R. நாராயணன்
58 ஆழ்வார்திருநகரி R. வெங்கடாசாரி, B.A ,B.L.
59. ஈரோடு, K. P. சந்திரகாசன்
60. கோவில்பட்டி, திருநாவுக்கரசனார்
61. கோவை, Dr. ஸுந்தரராஜன், M.B.B.S.
62. Chikballapur K. Krishnamacharyar
63. Jatwar Ramyavaracharyar
64 Musarwakkam விரக்தி ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்
65. தென்னூர் R L. நாராயணய்யங்கார் S. M.
66. Nittoor Srinivasayyangar
67. சன்னு நல்லூர் ஆண்டாளம்மா
68 Nellore கூரம் துரைசாமி ஐயங்கார்
69 நடயனேரி கிருஷ்ணராமாநுஜம்
70. பரமகுடி J, கேசவராமன்
71. உடுமலைப்பேட்டை நவநீதகிருஷ்ணசபை
72. K ஸ்ரீரங்காசாரியர், ஸ்ரீரங்கம்

ஸ்ரீ:
பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.



ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியின்

விசுவாவஸு௵ மீன விசாகோத்ஸவப் பத்திரிகை.

ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் எழுபத்தைந்தாவது திருநக்ஷத்திர பூர்த்தியை முன்னிட்டு

ஸ்ரீ காஞ்சியில் ஸ்வாமியின் திருமாளிகையில்

நாளது பங்குனிமீ 17௳ 30-3-66 புதன்கிழமை புநர்வஸு முதல்
பங்குனிமீ 26௳ 8-4-66 வெள்ளிக்கிழமை திருவிசாகம் வரை

வேதபாராயணம், திவ்யப்ரபந்தஸேவை, ரஹஸ்யாநுஸந்தானம், ஸ்தோத்ரபாடம், வித்வான்களின் உபந்யாஸம் இவை நடைபெறும் ஆப்தர்கள் அனைவரும் கூடியிருந்து சிறப்பாக நடப்பிக்கும்படி பிரார்த்திக்கப்படுகிறார்கள்.

வேதபாராயண கோஷ்டிகள் கடந்த ஸம்வத்ஸரங்களிற்போலவே ஸாமவேதம், சுக்ல யஜுஸ், யஜுர்வேதம் க்ரமாந்தம் திருவீதிவலத்துடன் நடைபெறும்.

காஞ்சீபுரம்,
5-3-66.

இங்ஙனம்:
பிரதிவாதிபயங்கரம் **செல்வமணி** என்கிற
ரங்கநாத தாஸன்.

SRI KANCHI MAHA VIDWAN JAGADACHARYA SIMHASANADHIPATHI

P. B. ANNANGARACHARYA SWAMI'S

SEVENTY SIXTH BIRTH DAY CELEBRATIONS

The Seventy-Sixth Birth day of Sri Swami is being celebrated this year at his residence in Kanchi from 30—3—'66 to 8—4—66 Friday Vedas, Divya Prabandhams, Stotras and Rahasyas will be chanted. Procession of the Veda Goshti and religious lectures will also take place as usual.

You are cordially invited to attend.

Kancheepuram,
5—3—66.

CHELLAMANI alias
P. B. RANGANATHACHARYA.

சென்ற வருஷத்து ஸம்பாவனே, ஸமர்ப்பணே வரவுகள்.

	ரூ.
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. திருக்குறுங்குடி ஜீயர் ஸ்வாமி ஸன்னிதி ...	25
,, பதரீ ஸ்ரீமந்நாராயண ஜீயர் ஸ்வாமிகள் ...	200
,, Mangadu Thiruvenkata-chari ...	40
ஸ்ரீஉவே. மன்னார்குடி மிராசுதாரர் A. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ...	25
,, A. K. சடகோபாசாரியர், அம்பத்தூர் ...	20
,, G. V. லக்ஷ்மீநாராயணன், சென்னே ...	10
,, V. Rajagopalachari, M.L., Kilpauk, Madras ...	15
,, M.O. Alasingarachari, B.A.,B.L. Editor, Bhakthan ...	10
,, C. S. P. Raghavan, Madras ...	15
,, Chikballapur K. கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி ...	10
,, P. V. S. Iyengar ...	101
,, His son R. Srinivasan, Kanpur ...	50
,, P. N. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், புது டில்லி ...	15
,, V. Srinivasan, Sardarnagar, Bombay ...	5
,, T. R. Raghavayyangar, Trust பாத்திரக்கடை, காரைக்குடி ...	10
,, S. Sundararaja Iyengar, Advocate, மதுரை ...	30
,, T.N. மகரபூஷணமையங்கார் தென் திருப்பேரை ..	10
,, A. S. ராமாநுஜம், திருப்பத்தூர்	10
,, S. ஸத்யமூர்த்தி ஸ்வாமி, Gwalior ...	16
,, A. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், சென்னே	21
,, கோனேரிகுப்பம், ஸ்ரீமணி மரதகவல்லியம்மா ...	25
,, ஆரணி, பத்மநாப பாகவதர் ...	5

	ரூ.
ஸ்ரீமான் மெக்கானிக் துரைஸாமி, பாகவதர், சென்னே. ...	100
ஸ்ரீ உவே. V.V. ஐயங்கார் ஸ்வாமி, கரியமாணிக்கம். ...	10
,, A. V. நரஸிம்ஹாசாரியர், Auditor, Chittoor. ...	25
Sri A. R. Venkatachari, Amrutur	10
Sri K. Kancheepurna Chetty, சேலம் செவ்வாபேட்டை ...	5
ஸ்ரீ நெய்வேலி பட்டர்பிரான் ...	10
ஸ்ரீமான் டாக்டர் V. சேஷராமாநு ஐய்யா, மதுரை. ...	40
ஸ்ரீஉவே. ரிக்வேதி B. வரதாசாரியர் கொடிகோவில், கோவை. ..	10
Sri A. V. கன்னேய நாயுடு மதராஸ்.	25
ஸ்ரீமான் M. ஏகாம்பர முதலியார், சென்னே. திருவிசாகத்தன்று ததியாராதனே உபயம்.	
,, அண்ணுமலை நாடார், சென்னே.	25
,, நாராயணக்கோனர். ...	101
,, V. N. தேவநாதன். ...	20
,, ஆத்தூர். ஸ்ரீதரன் கேசவுலு நாயுடு ...	120
,, K. A. ஷண்முக முதலியார், திருப்பத்தூர். ...	50
,, K. A. காளியப்ப முதலியார், திருப்பத்தூர். ...	10
ஸ்ரீமதி மங்கலம் பத்மம்மா, சென்னே.	25
,, M. தனகோடியம்மா ,, ...	10
,, கிருஷ்ணகிரி வெங்கடலக்ஷ்மி	10
Madras Vemoor Ranganadha Chetty's Charities ...	50
Sri Gopi Krishna Ladha, Calcutta	5
Madras, Bombay, Ahmedabad, Fiparia and Andhra Pradesh Bhakthas	496

இப்படிக்கு,

C. SUBRAYALU CHETTY,
Secretary, Birthday Celebration Committee,
3, Thambu Naicken Street, Madras. G.T.

கீதாபாஷ்ய காலக்ஷேபகோஷ்டி

இக்காலத்தில் எங்கும் உபந்யாஸ கோஷ்டிகள் மலிந்துவிட்டதனால் ப்ராசீன ரீதியான காலக்ஷேப கோஷ்டியைக் காண்பது எங்குமே அரிதாய்விட்டது. முற்காலத்தில் காலக்ஷேபமென்கிற சொல் வழங்கிவந்ததானது—ஸ்ரீ பாஷ்யம் பகவத் விஷயம் திருமந்த்ரார்த்தம் ஸ்ரீவசனபூஷணம் முதலான பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்களை ஸரஸ்வதீபீடத்தில் வைத்து பங்க்திகளை ஸேவித்து அவற்றின்மேல் ஆசார்யர் அர்த்தவிவரணம் செய்தருள சிஷ்யர்கள் கேட்கிற முறைக்கேயாயிருந்தது. இந்த முறை ஒவ்வொரு திவ்யதேசத்திலும் மடங்களிலும் ஆசார்ய புருஷர்களின் திருமாளிகைகளிலும் வித்வான்களின் திருமாளிகைகளிலும் பெரும்பாலும் இடையறாது நடந்து வந்தது. இக்காலத்திலும் இந்த முறை ஆங்காங்கு விரளமாகக் காணப்படுவதுண்டு. ஏறக்குறைய நாற்பதைம்பது வருஷமாக உபந்யாஸங்களுக்கே ப்ராபல்யமேற்பட்டுவிட்டதனால் முன்னம் நாம் விவரித்த ப்ரக்ரியை அனேகமாக லோபமடைந்துவிட்டதென்றே சொல்லும்படியாயிற்று. உபந்யாஸங்கள் கேட்பதில் குணமுண்டு என்றாலும் பூர்வாசார்ய ஸ்ரீகோசங்களின் அர்த்தங்களைப் பங்க்திமேல் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளாவிடில், உபந்யாஸங்களில் கேட்கும் விஷயங்கள் ஹ்ருதயத்தில் தேங்கிநிற்பது அரிதேயாகும். ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் ஆழ்ந்த வ்யுத்பத்தியை சிரமப்பட்டு ஸம்பாதிப்பவர்கள் **'க்வசித் க்வசித்'** என்னும்படியுள்ளார்கள். அன்னவர்களுக்கும் தேஹயாத்ரார்த்த ப்ரவ்ருத்தி நிர்ப்பந்தங்களினால் ப்ராசீனரீதியான க்ரந்த காலக்ஷேபத்திலே அதிகமான ஊக்கங்கொள்ள முடியாமற்போகிறது. ஆனாலும் லோகக்ஷேம ஜாகரூகனான ஸர்வேச்வரன் ப்ராசீன பத்ததிகளை அறவே அழித்திடாமல் ஆங்காங்கு விரளமாகவாவது நடத்திக்கொண்டு போரும்படியைக் கண்டு மகிழவேண்டியதாகிறது. ப்ரக்ருதம், இங்கே காட்சிதருகின்ற காலக்ஷேப கோஷ்டியைப்பற்றிச் சிறிது விஜ்ஞாபிக்கிறேன். சென்ற திருவாடிப்பூர நன்னாளில், அடியேனுடைய ஜ்யேஷ்டஜாமாதா. ஸ்ரீமதுபயவே. நியாயவேதாந்த வித்வான். தி. அ. அக்காரக்கனி. ஸம்பத்குமாராசார்ய



ஸ்வாமி நால்வருடைய ப்ரார்த்தனையினால் கீதாபாஷ்ய காலக்ஷேபம் தொடங்கினார். ப்ரார்த்தித்த நால்வராவார்—1. ஸ்ரீமான். காஞ்சீ. ப்ரதிவாதி பயங்கரம். காதி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், ந்யாய சிரோமணி 2. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர். T. பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார், ஸாஹித்ய சிரோமணி. 3. தி. ந. ச. வரதாசாரியர், ஸாஹித்ய சிரோமணி. 4. கோ. க. அண்ணன். துரைஸாமி ஐயங்கார். ஆக இவர்கள் நால்வரும் ஆறுமாதகாலம் அவிச்சின்னமாக கீதையின் பகவத் ராமாநுஜபாஷ்யத்தை முறை தவறாது ஸேவித்து 16—2—66 புதன்கிழமையன்று சாந்திசெய்தார்கள். அந்த கோஷ்டி முன்பக்கத்தில் காட்சிதருகின்றது.

நம்முடைய உபந்யாஸ சதத்வயத்தில் பதினேழாவது உபந்யாஸம் "நிரவத்யவித்யா ப்ரபாவோபந்யாஸம்" என்பது. (ஸ்ரீராமா. நெ. 199ல்) வெளிவந்துள்ளது. ப்ரக்ருத கீதாபாஷ்ய ப்ரவக்தாவைப்பற்றின அவ்வுபந்யாஸம் இங்கு ஸ்மரிப்பிக்கப்படுகின்றது.

ஸ்ரீமதித்யாதி. உபயவே. கோ. கம். (உளுந்தை) ரங்காசாரியர்ஸ்வாமி. வைகுண்டவாஸி. காஞ்சீ.

ஸ்ரீகாஞ்சீபுரியின் பழைய பரிஸ்திதியையும் இப்போதைய பரிஸ்திதியையும் நினைக்கும் போது மிக்க பரிதாபமேயுண்டாகின்றது. பெரும்பாலும் வீதிதோறும் ஜ்ஞானசீல வயோவ்ருத்தர்கள் மலிந்திருந்தகாலம் இன்னமும் பலபேர்களுக்கு மறந்திராது. பவபூதி மஹாகவி உத்தரராம சரிதத்தில் ஸ்ரீராமபிரானுடைய வார்த்தையாக "**தே ஹி நோ திவஸா கதா:**" என்றொரு சுலோகமிட்டிருப்பதை அடிக்கடி நினைக்கிறேனடியேன். பழைய காலமென்பது மிகவும் புராதன காலமன்று. முப்பது நாற்பது வருஷங்களுக்கு முற்பட்ட காலமேயாம். அப்போது காஞ்சியின் பல வீதிகளில் ஸாமாந்ய விசேஷ சாஸ்த்ரப்ரவசனங்கள் நடந்துகொண்டிருந்தன. பெரிய காஞ்சியிலும் வேதங்களில் வல்லவர்களும் தர்ம சாஸ்த்ர நிபுணர்களுமான பல ஸ்மார்த்த பண்டிதர்கள் வைதிகோத்தமர்கள் மலிந்திருந்தார்கள். ஸ்ரீராமபிரான் தண்டகாரண்யத்தை இருமுறை கடாக்ஷித்தார். முதல்முறை பித்ருவாக்ய பரிபாலனார்த்தமாக அரண்யத்திற்கெழுந்தருளினது. இரண்டாவது முறை சம்பூகவதத்திற்காக எழுந்தருளினது. அப்போது அவ்வரண்யபரிஸ்திதியைக்கண்டு பெருமாள் சொல்லுகிறார்— "**புரா யத்ர ஸ்ரோத: புலிநமதுநா தத்ர**" என்று. [உத்தரராம சரிதே - பவபூதி:] முன்பு வெள்ளங்கோத்திருந்தவிடங்கள் இப்போது மணல்மேடிட்டுக் கிடக்கின்றனவென்கை. அதேரீதியாக முன்பு ஜ்ஞாநாநுஷ்டான புஷ்கலர்களான மஹநீயர்கள் மலிந்திருக்கப்பெற்ற இந்த காஞ்சீ க்ஷேத்ரம் இப்போது..........மேலே யெழுதுவதற்கு ஸங்கோசமாயும் லஜ்ஜையாயும் பீதியாயும் கேதமாயுமிருக்கிறது. பழைய சில மஹநீயர்களின் குணகீர்த்தனம்பண்ணி ஒருவாறு தரிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அடுத்த பக்கத்தில் ஸேவைஸாதிக்கின்ற ஸ்ரீஉவே. உளுந்தைரங்காசாரியர்ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்து நாற்பது வருஷமாயிருக்கும். ஸ்ரீயதோக்தகாரியெம்பெருமான் ஸன்னிதிவீதியில் எழுந்தருளி

யிருந்தவர். எழுபது ஸம்வத்ஸரம் இவ்விபூதியை அலங்கரித்திருந்தவர். இந்த ஸ்வாமியின் தௌஹித்ரரும், சென்னை காகுமானி கலாசாலையில் உபாத்யாயபதவியை வஹித்துவரு பவருமான ஸ்ரீமான் உவே. ஆஸூரி. திருவேங்கடாசார்ய ரிடமிருந்த இந்த ஸ்வாமியின் திருவுருவப்படம் ஸமீப காலத்தில்தான் அடியேனுக்குக் கிடைத்தது. நெடுநாள் தேடிக்கிடைக்காதது கிடைத்ததனாலுண்டான ஆனந்தம் அபரிமிதம். இந்த ஸ்வாமியின் வித்யையும் விநயமும் ராஸிக்யமும் நினைக்கப்படும்போது நெஞ்சு குளிர்கின்றது. காவ்யநாடகாலங்கார க்ரந்தங்களிலும் இதிஹாஸ புராணங் களிலும் நல்ல உபஸ்திதியுள்ளவராயிருந்தார். தேவப் பெருமாளுடைய புறப்பாடுகளில் ஒரு சிறிய புறப்பாட்டை யும் இழவாமல் ஸேவித்துவந்தாரென்பது இந்த ஸ்வாமிக்கு விசேஷித்த சிறப்பு. இவருடைய ஸமகாலத்தவரும் ஸமவயஸ்கருமான ஸ்ரீஉவே. அஷ்டபுஜம் ரங்காசாரியர் ஸ்வாமியும் இந்த ஸ்வாமியும் தேவப்பெருமாளுடைய புறப்பாட்டு நாட்களில் இரண்டொருமணி காலம் முன்ன தாகவே திருமாளிகையைவிட்டுப் புறப்பட்டு வீதியார எழுந்தருள்வதும், உத்ஸவம் பரிபூர்தியடைந்த பிறகே திருமாளிகைக்குத் திரும்புவதுமான ஸந்நிவேசம் அடியேனுக்கு இற்றைக்கும் ப்ரத்யக்ஷம் போலிராநின்றது. இந்த ஸ்வாமிக்கு **உளுந்தை**யென்னும் அக்ரஹாரத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிஷ்யர்கள் இருப்பதனால் உளுந்தை ரங்காசாரியரென்று ப்ரஸித்தியுண்டாயிற்று. அஜாதசத்ருவென்றே இந்த ஸ்வாமிக்கு வ்யபதேசமிருந்து வந்தது. ஸ்ரீபெரும்பூதூரிலெழுந்தருளியிருந்த (கீர்த்திமூர்த்தியான) ஸ்ரீமத். உவே. ஆஸூரி மஹாஸ்வாமி (பெரிய ராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி) தமக்கு தேஹாநுபந்தியான இந்த உளுந்தை ஸ்வாமியை ஸேவிப்பதற்கென்றே அஸக்ருத் காஞ்சிக்கு எழுந்தருளும்படியா யிருக்கும். அந்தகால விசேஷங்கள் நினைவுக்குவரும்போது பல பரிதாபங்கள் மறையும். இந்த ஸ்வாமிக்கு ஸ்ரீரங்காசாரியரென்று திருநாமமுடைய ஒரு திருக்குமாரர் பண்டிதரா யும் ஸாத்விகராயுமிருந்தார். அவரும் பதினைந்து வருஷங்களுக்கு முன்னே ஆசார்யன் திருவடி சார்ந்துவிட்டார். ஸ்ரீயதோத்காரி ஸந்நிதி வீதியின் அழகே மிகமிகக் குறைந்துவிட்டது. மேலே ப்ரஸ்தாவித்த உளுந்தை ஸ்வாமியின் திருமாளிகைக்கெதிரில் ஸ்ரீமதித்யாதி. உவே. எம்பாவையங்கார் ஸ்வாமியென்று ஸுப்ரஸித்தரான மஹான் எழுந்தருளியிருந்ததாகவும் அந்த ஸ்வாமி ஐம்பது ஸம்வத்ஸரகாலம் அவிச்சிந்நமாக காலை வேளைகளில் ஸ்ரீபாஷ்யப்ரவசன ரஹஸ்யக்ரந்த ப்ரவசனங்களும், மாலை வேளைகளில் பகவத்விஷய ப்ரவசனமும் நியமேந நடத்திப் போந்தாரென்று பெரியோர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். இதிஹ-இதிஹ-என்னவேண்டிய காலமாய்விட்டது.





ஸ்ரீராமாநுஜனன்பர்களுக்கு அறிவிப்பு

(1) நிகழும் விசுவாவஸு ௵ ஆடி மாதத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜனுக்கு இருநூறுமாஸ பூர்த்தியென்பதை முன்னிட்டு இருநூறு உபந்யாஸங்களெழுதத் தொடங்கி நெ. 199ல் வெளியிடத்தொடங்கி அவ்வுபந்யாஸ சதத்வயத்தைப் பூர்த்திசெய்து வெளியிட்டாயிற்றென்பது அன்பர்களுக்குத் தெரிந்ததே. அது [**உபந்யாஸ சதத்வயம்**] தனிப்புத்தகமாக பயிண்டு செய்விக்கப்பட்டு ஸித்தமாகியுள்ளது. 390 பக்கங்கொண்ட இதன் விலை 4 ரூ. அபேக்ஷகர்கள் க்ரந்தமாலா ஆபீஸுக்கெழுதித் தருவித்துக்கொள்ளலாம்.

(2) நிகழும் விசுவாவஸு ௵ மார்கழித் திங்களில் ஸ்ரீராமாநுஜனுக்குப் பதினேழு பிராயம் பூர்த்தியாகிப் பதினெட்டாவது பிராயம் ஆரம்பமாயிற்றென்பதை முன்னிட்டு அதற்கு ஞாபகசின்னமாகப் பதினெட்டு விஷயங்களை உபஹரிப்பதாகவும், ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் 18 மஹார்த்தங்களை விவரிப்பதாகவும், ஆகமொத்தம் முந்நூற்றிருபத்து நான்கு மஹார்த்தங்களை உபஹரிப்பதாகவும் விஜ்ஞாபித்து நெ. 204, 205ல் அது ஆரம்பம் செய்யப்பட்டது. உபஹரிப்பதாகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்த பதினெட்டு விஷயங்களை மீண்டு நினைவூட்டுகிறேன்.

1.	வேதஸம்ஹிதையில்	18	10.	பகவத் விஷயத்தில்	18
2.	,, ப்ராஹ்மணத்தில்	18	11.	மூவாயிர வியாக்கியானத்தில்	18
3.	ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தத்தில்	18	12.	ஆசாரியர் நால்வர் ஸூக்தி	18
4.	பகவத்கீதையில்	18	13.	ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில்	18
5.	பூர்வாசார்யக்ரந்த விவரணம்	18	14.	தத்வத்ரயத்தில்	18
6.	ராமாநுஜனும் ராமாநுஜரும்	18	15.	முமுக்ஷுப்படியில்	18
7.	மநுஸ்மிருதியில்	18	16.	ஆசார்யஹ்ருதயத்தில்	18
8.	ஸ்ரீராமாயணத்தில்	18	17.	வேதாந்தார்யக்ருதிகளில்	18
9.	ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில்	18	18.	மணவாளமாமுனிகள்பற்றி	18

இங்ஙனே குறிப்பிட்ட பதினெட்டு விஷயங்களில் 1 to 7 விஷயங்கள் நெ. 204, 205ல் வெளிவந்துவிட்டன. (அதாவது 126 மஹார்த்தங்கள் வெளிவந்தனவென்றபடி.) இந்த ஸஞ்சிகையில் "ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் 18" என்னுமொருவிஷயம் மட்டும் [ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்ய விவரண ரூபமாக] வெளியிடப்பட்டுள்ளது. மிக்குள்ள பத்துவிஷயங்கள் [180 அர்த்தங்கள்] அடுத்த இதழில் க்ரமேண வெளிவரும்.

(3) 8—4—66௳ பங்குனி விசாகத்தின் நினைவு மலராக எழுபத்தைந்து விண்ணப்பங்கள் தனிப் புத்தகமாக அச்சாகிவருகிறது. அது 1-4-66ல் பூர்த்தியடைந்து வெளிவரும். அது ஸ்ரீ ராமாநுஜனில் சேர்ந்ததன்று. அபேக்ஷையுள்ளவர்கள் ஒரு ரூபா ஸ்டாம்பு அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்வது.

(4) விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்திற்கு பட்டர் பாஷ்யத்தை யடியொற்றி அடியேனெழுதிய தமிழ் வியாக்கியானம் ஏற்கெனவே மூன்று பதிப்பானது இப்போது நான்காவது பதிப்பாகி வெளிவந்துள்ளது. கிரந்தமாலா ஆபீஸிலும், சென்னை ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசனஸபா கார்யாலயத்திலும் கிடைக்கும். விலை 1–50.

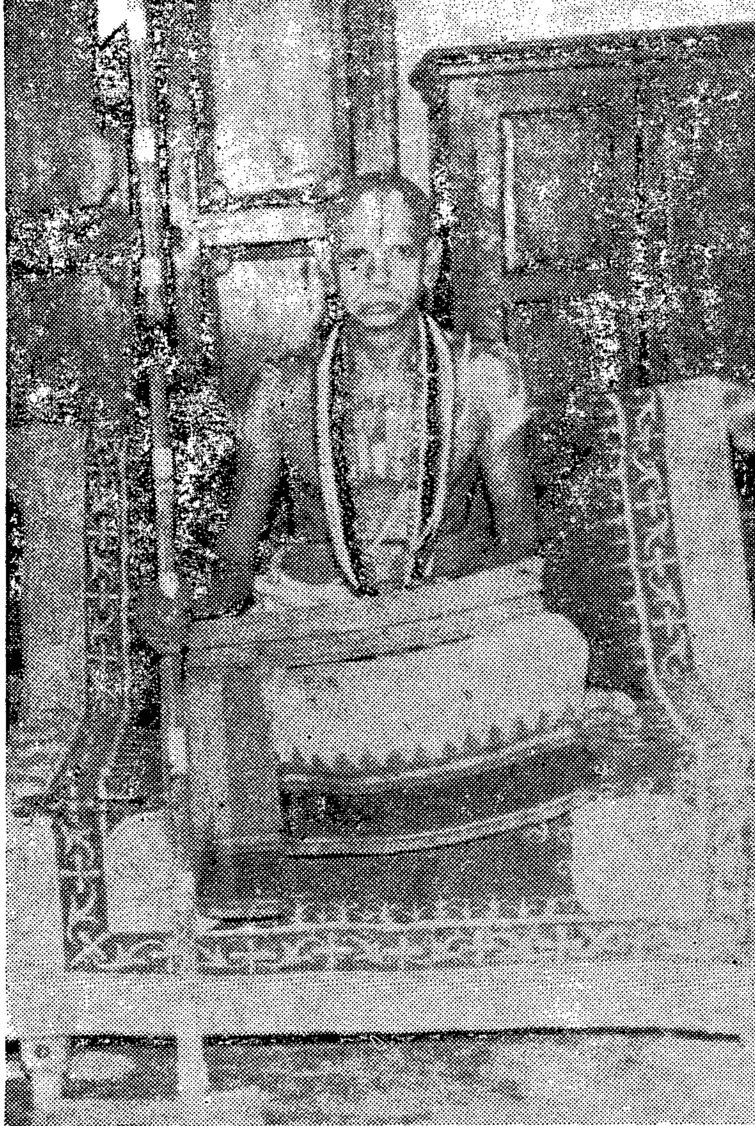
(5) **ஸம்ஸ்க்ருத பாலயுவசிக்ஷா.** இதுவொரு அபூர்வமான நூல் வெளிவந்துள்ளது. நாலாறு மாதத்தில் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் தாராளமாகப் பேசவுமெழுதவும் திறமையைக் கற்பிக்குமதான இப்புத்தகம் பாலர்களுக்கும் யுவாக்களுக்கும் மிகமிக அவசியமானது. பிராமணர்களாய்ப் பிறந்தவர்கள் ஸம்ஸ்க்ருதபாஷை தெரியாமலிருக்கக் கூடாது. தெரியாமலிருப்பது பெரிய குறையேயாகும். அக்குறையை அறவே தீர்ப்பது இப்புத்தகம். இதில் கையாளப்படாத ஸம்ஸ்க்ருதபதம் [முக்கியமானது] இல்லவேயில்லையென்று சொல்லமுடியும். தாதுபாடமும் இதில் சேர்ந்துள்ளது. பள்ளிக்கூடம் சென்று படிக்கும் பிள்ளைகளும் இதை அகத்தில். படிப்பது மிக நன்று விலை 1-50. க்ரந்தமாலா and சென்னை ஸத்க்ரந்தப்ரகாசன ஸபா கார்யாலயத்தில் கிடைக்கும்.

(6) **ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசநஸபா புத்துயிர்பெற்றது.** இதைப் பற்றிச்சென்றவிதழில் (208ல்) பக்கம் 80ல் சுருக்கமாக ப்ரஸ்தாவம் செய்திருந்தோம். அதன் விவரம் இப்போது தெரிவிக்கலாகிறது. 15 வருடங்களுக்கு முன்பு பல வழிகளிலும் உழைத்துக் கொண்டிருந்த ஸத்க்ரந்தப்ரகாசனஸபை இடையில் 15 வருஷகாலம் ஆதரவில்லாமல் உறக்கமாயிருந்தது. இது நேற்று மார்கழி முடிவில் ஆண்டாள் திருக்கல்யாணதினத்தினன்று ஆண்டாள் கடாக்ஷமே முக்கிய காரணமாய்த் தகுந்த ஆதரவுபெற்று முன்போலவும் முன்னிலும் அதிகமாகவும் உழைக்கத்தொடங்கிவிட்டது. இனி நமது தமிழ் தெலுங்கு பதிப்புகளெல்லாம் இச்சபையின்மூலமாகவே வெளிவரும். வைகாசி மாதத்திலிருந்து நமது ஸம்ஸ்க்ருத நூற்பதிப்புகளும் இச்சபையின் மூலமாகவே வெளிவரத் தொடங்கும். வருஷச்சந்தாவாக 25 ரூ. செலுத்துபவர்கள் இச்சபைக்கு மெம்பர்களாவார்கள். டொனேஷனாக 100க்கு மேல் ஸௌகரியம்போல் செலுத்துமவர்கள் சாச்வத மெம்பர்களாவார்கள். 25 ரூ. செலுத்தும் ஆர்டினரி மெம்பர்களுக்கு இச்சபையின் மூலமாக வெளிவரும் நூல்களெல்லாம் இரண்டு காபி வீதம் அனுப்பப்பட்டுவரும். மாதப் பத்திரிகை தனிச்சந்தா இல்லாமல் அனுப்பப்பட்டுவரும். தமிழ் வகுப்பிலோ தெலுங்கு வகுப்பிலோ எதில்சேர விருப்பமானாலும் அதை முன்னாடியே ஆபீஸுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இந்த ஸபைக்கு பிரஸிடெண்டு P. B. அண்ணங்கராசாரியார். பேட்ரன் M. ஏகாம்பர முதலியார். தனாதிகாரி R. நாராயணன். ஸெகிரிடெரிகள் V. N. தேவநாதன் and S. அண்ணாமலை. ஆபீஸ் 213, கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெரு, மதராஸ் G.T. மாதப் பத்திரிகையின் சந்தாப் பணமும் ஷை ஸபைக்குச் செலுத்தும் சந்தாவும் மேலே குறித்த ஆபீசிலும் செலுத்தப்படலாம். இச்சபையின் அபிவிருத்திக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயாபிமானிகள் யாவரும் ஒத்துழைக்கவேணுமென்று பிரார்த்திக்கப்படுகிறார்கள்.

இங்ஙனம், P. B. A. பத்திராதிபர்.

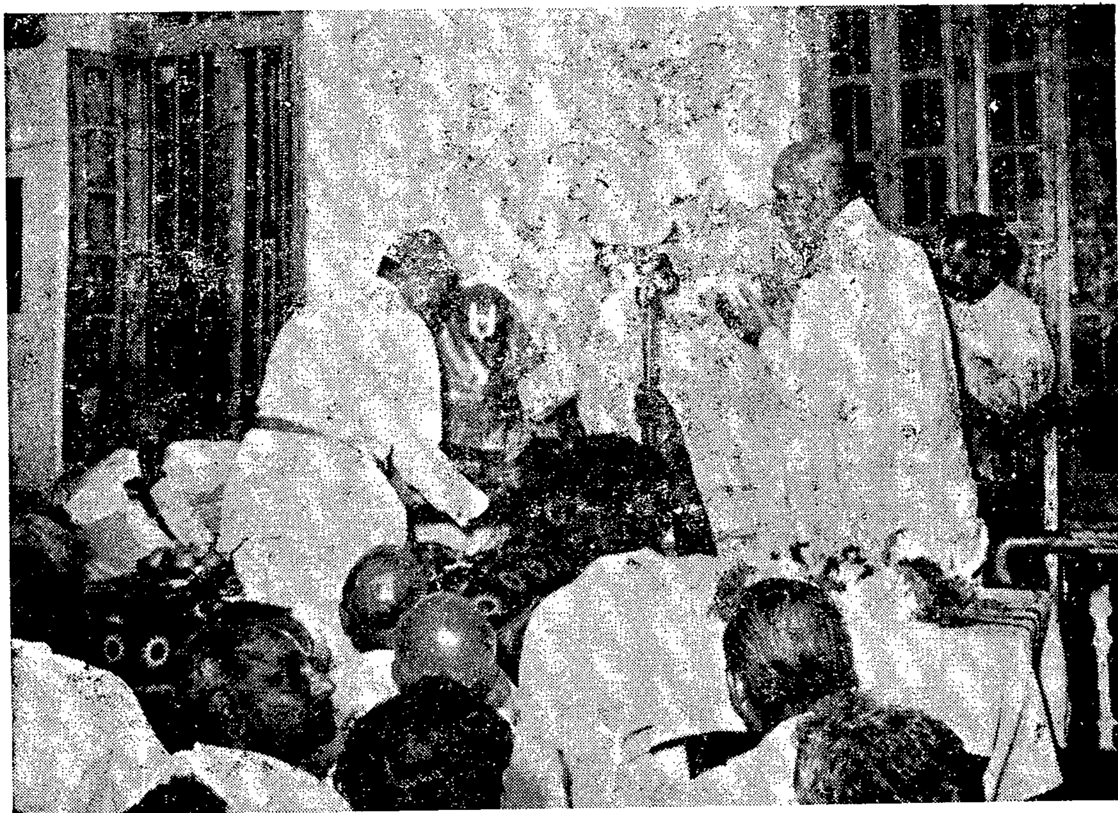
ஸ்ரீமத். பரமஹம்ஸேத்யாதி [வர்த்தமாந] ஸ்ரீமத். திருக்குறுங்குடி ஜீயர் ஸ்வாமி.



ப்ரக்ருதம் ஒரு லோக க்ஷேமகரமான ஸந்தோஷ விஜ்ஞாபனம். விசதவாக்சிகாமணிகளான மணவாளமாமுனிகள் நமக்குத் தேனும் பாலுங் கன்னலுமமுதுமாக வருளிச்செய்துள்ள ரஹஸ்ய வியாக்கியானங்கள் நான்கும் அநுபோக்தாக்களுக்கு ஒரேஸம்புடமாக அமைந்திருக்க வேணுமென்கிற ஆசையினால் அடியேன் இருபத்தைந்து ஆண்டுகட்குமுன் ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலை [ஸு 1940ல்] தெலுங்கு லிபியில் அச்சிட்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகில் பரவச் செய்திருந்தேன். ஐந்தாறுண்டுகளாகவே அந்த ப்ரதி துர்லபமாய்விட்டது. அதை மணிப்ரவாள லிபியில் ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸந்நிதியிலிருந்தே ஸூஷ்டு முத்ரித ப்ரகாசிதமாக வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்துவிண்ணப்பம் விடுத்திருந்தேன். அங்ஙனமே திருவுள்ளமுகந்தருளியாயிற்று. முத்ரணமும் தொடங்கி நடைபெற்று வருவதாகக் கேட்டு அம்ருத ஸாகராந்தர் நிமக்ந ஸர்வாவயவனாயிரா நின்றேன். ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்வாமி போன்ற ப்ரமாதாக்கள் ப்ரமேயரக்ஷணம் செய்தருளி வருவது போலவே ப்ரமாண ரக்ஷணமும் செய்தருள்வது ப்ராப்தமேயன்றே. ... ❀

8. ஸ்ரீராமாயணத்தில் பதினெட்டு மஹார்த்தங்கள்

சிறு விண்ணப்பம் :— ஸ்ரீராமாயண விஷயமாக அடியேன் பலநூல்களும் பல வியாஸங்களும் எழுதி வெளியிட்டிருப்பதனால் இப்போது அபூர்வமாகப் பதினெட்டு விஷயங்கள் என்ன எழுதப்போகிறேனென்று திகைக்கிறேன். "ராமாவதார மென்றால் பட்டர் போர பக்ஷபதித்திருப்பர்" என்று நம் ஆசார்ய கோஷ்டியில் ஸுப்ரஸித்தமாகையாலே ஸ்ரீராம பக்ஷபாதியான பட்டருடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்தேன்; ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தில் ஒரு சிறந்த கெட்டம் நினைவுக்கு வந்தது. அதாவது * ராமோ விராமோ விரதঃ * இத்யாதி திருநாமங்களுக்கு முன்னே "பரர்த்திঃ



பரமஸ்பஷ்டঃ" என்னுமிடத்தில் பட்டர் தம்முடைய பாஷ்யத்தில் "அத ம்ருதஸஞ்ஜீவநம் ராமசரிதம்" என்றருளிச் செய்துள்ளார். (பரர்த்திঃ) என்கிற திருநாமம் முதலாக ம்ருதஸஞ்ஜீவினியான ராமகதை சொல்லப்படுகிறது என்றபடி. பரர்த்திঃ, பரமஸ்பஷ்டঃ துஷ்டঃ புஷ்டঃ சுபேக்ஷணঃ ராமঃ விராமঃ விரதঃ மார்க்கঃ நேய: நயঃ அநயঃ, வீர: சக்திமதாம்ச்ரேஷ்டঃ தர்மঃ தர்மவிதுத்தம:— என்கிற பதினாறு திருநாமங்களும் ராம சரித்திரங்களைத் தெரிவிப்பனவாகத் திருவுள்ளம் பற்றினபடி. இத்திருநாமங்களை விவரிக்கும் முகத்தால் "ஸ்ரீராமாயணத்தில் பதினெட்டை" முடித்து

க்ருதக்ருத்யனுகிறேன். இந்த ஸ்தலத்தில் ராம: என்கிற திருநாமம் ஆருவதாக இருந்தாலும் ப்ராதாந்யாத் அதை முதலில் எடுத்துக்கொள்ளுகிறேன். "ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாம் அபவந் கதா:" என்கிற வால்மீகி ஸூக்திப்படியே ராம னென்கிற திருநாமத்தை மூன்று விசை யெடுத்து மூன்று விதமாக உரைசெய்து பதினெட்டென்னும் லக்கத்தைப் பூர்த்தி செய்கிறேன்.] .... *

1. ராம:—'ரமதே' இதி ராம:.' ரமு·க்ரீடாயாம் என்று தாதுவாகையாலே விளையாடுபவன் என்று பொருள்படும். "த்வம் ந்யஞ்சத்பிருதஞ்சத்பி: கர்மஸூத்ரோபபாதிதை:, ஹரே! விஹரஸி க்ரீடாகந்துகைரிவ ஜந்துபி:" என்று நாரத முனிவர் கூறினபடியே, சிறுவர்கள் பந்துகளைக் கொண்டு விளையாடுமாபோலே எம்பெருமான் பிராணிகளை வைத்துக்கொண்டு விளையாடுகிருன். பந்தானது வெளுப்பு நூல் கறுப்புநூல் சிவப்பு நூலாகிய மூன்றுகிற நூல்களாலே கட்டப்பட்டிருப்பது போல பிராணிகளும் ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாகிற மூன்று நிறமுள்ள குணங்களமைந்திருப்பர்கள். பந்தானது விஹாரகாலத்தில் மேலே போவதும் கீழே விழுவதுமாயிருப்பது போல, பிராணிகளும் "தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்க்க லோகம் விசாலம் க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி" என்கிறபடியே மேலே போவதும் கீழே விழுவதுமாயிருப்பர்கள். இங்ஙனே விளையாடும் பரம புருஷன் இராமனுகத் திருவவதரித்து "ராமஸ் து ஸீதயா ஸார்த்தம் விஜஹார பஹூந் ருதூந்" என்று வான்மீகி பேசும்படி பிராட்டி யொருத்தியோடே விளையாடினன். "ராமஸ் ஸ ஸீதயா ஸார்த்தம்" என்னுதே (ராமஸ்து) என்றது ஸாபிப்ராயம். (து) என்னு மவ்யயம் வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லும். இதுவரையில் பெருமாள் பித்ரு சுச்ரூஷையிலும் தர்மப்ரவர்த்தனத்திலும் தேவதா ஸமாராதனத்திலும் புகழ்படைத்திருந்தவர் இப்போது பிராட்டியோடே சேர்ந்தவாறே வேறுபட்டார். ச்ருங்கார கேளிகளிலே பரமரஸிகரென்று புகழ்பெற்றபடியைச் சொல்லுகிறது. .... *

2. ராம:—ரமதே என்பதற்கு உள்ளம் குளிரப் பெறுகிருரென்பதும் பொருளாகையாலே அப்பொருளைக் கொண்டு அநுபவிப்பதும் பாங்கு. அன்பர்களோடு கலக்கப் பெற்றும் அன்பர்களின் காரியத்தைத் தலைக்கட்டியும் உள்ளம் குளிருபவர் பெருமாள். [குஹேந ஸஹிதோ ராம:] ராமன் குஹனேடு சேர்ந்தானென்று இதற்குப் பொருளன்று; குஹேந ஸஹிதஸ் ஸந் ராம:—குஹனேடு சேர்ந்த பின்பு ராமனுனென்றே ஆசாரியர்களருளிச் செய்வது. குஹனேடு சேர்ந்து உள்ளங் குளிர்ந்தானென்கை. மற்றேரிடமுங் காணலாம்; [க்ருத க்ருத்யஸ் ததா ராம:]* அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் ராக்ஷஸேந்த்ரம் விபீஷணம். க்ருதக்ருத்யஸ் ததா ராம:* விபீஷணுழ்வானுக்கு முடிசூட்டித் தன் காரியம் தலைக்கட்டிற்ருக நினைத்து [ததாராம:] அப்போது தான் ரதியை யடைந்து ராமனுயின னென்கை. பெருமாள் செய்தருளின ஒவ்வொரு காரியமும் அவர் தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குளிரச் செய்ய வல்லதேயாயிற்று. குஹஸுக்ரீவ மாருதி விபீஷணுதிகள் பக்கலிலே காட்டின அநுக்ரஹ விசேஷத்தினுல் திருவுள்ளம் குளிர்ந்தது போல, தாடகாதாடகேயவிராத கரதூஷண ராவணுதிகள் பக்கலிலே காட்டின நிக்ரஹத்தினுலும் ஆச்ரித விரோதிகள் தொலை

யப் பெற்றோமென்று திருவுள்ளம் குளிர்ந்திருக்கக் குறையில்லை. ஆக, 'ரமதே இதி ராம:' என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் ஸ்ரீராமாயணத்தில் பல ப்ரகரணங்கள் ஸங்க்ருஹீதங்களாகும். .... *

3. ராம:—'ரமயதீதி ராம:' என்கிற வ்யுத்பத்தியும் பொருந்தும். தன்னைக் காண்பவர்களையும் தன் சரிதை கேட்பவர்களையும் மகிழ்விப்பவர் பெருமாள். உலகத்தில் அதிகாரிகள் வெவ்வேறு பட்டிருப்பர்களாதலால் ஒரே குணத்தினால் எல்லாரையும் ஏக ரூபமாக மகிழ்விக்க முடியாது. "ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி தீநாந் தாநேந ராகவ:. குரூந் சுச்ரூஷயா வீர: தநுஷா யுதி சாத்ரவாந்." என்றாப்போலே ஒவ்வொருவர் பக்கலிலே ஒவ்வொரு குணத்தைச் செலுத்தி மகிழ்விப்பது ஸ்ரீராமாயண ப்ரஸித்தம். ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் ஸௌந்தர்யம் பொறுமை தயவு வாத்ஸல்யம் வீரம் என்றிவை முதலான பல திருக்குணங்களுக்குக் கடலாயிருக்கின்ற பெருமாள் திருநாட்டிலே விலை செல்லகில்லாத திருக்குணங்களை விலை செல்லச் செய்வதற்காகவே இம்மண்ணுலகில் வந்து அவதரித்தபடியினால் அத்திருக்குணங்களிலே அவரவர்களை யீடுபடுத்தி மகிழ்விக்கச் சொல்லவேணுமோ? குஹப்பெருமாளை ஸௌசீல்யத்தாலே மகிழ்வித்தான். ஸௌசீல்ய மென்பதும் சீல மென்பதும் பர்யாயம். தன் மேன்மை பாராதே தண்ணியரோடும் கலந்து பரிமாறுகை சீல குணத்தின் காரியம். இக்குணத்தினால் காரியங் கொண்டது தான் ஸ்ரீராமாயணத்தில் அதிகம். ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களாலே தண்டகாரண்ய வாஸிகளான மஹர்ஷிகளை யீடுபடுத்தினது பெரிதன்று; காதும் மூக்கு மறுப்புண்டு கதறியழுது கொண்டே கரதூஷணாதிகளிடம் செல்லலுற்ற சூர்ப்பணகை "தருணௌ ரூப ஸம்பந்நௌ ஸுகுமாரௌ...புண்டரீக விசாலாக்ஷௌ சீரக்ருஷ்ணாஜிநாம்பரௌ, கந்தர்வராஜ ப்ரதிமௌ பார்த்திவ வ்யஞ்ஜநாந்விதௌ" என்று சொல்லிச் சொல்லிப் புலம்பும்படி செய்ததே சிறப்பு. இங்ஙனே ஓரோ குணங்களைக் காட்டி ஒவ்வொருவரையும் ரமிப்பித்தது பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாம். .... *

4. பார்த்தி:—'பரா ருத்தி: யஸ்மிந் ஸ:—பரர்த்தி:' ருத்தியாவது ஸம்ருத்தி. மிக்க ஸம்ருத்தியையுடையவனென்றபடி. செல்வம் மல்கியிருப்பவனென்கை. ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் *செல்வம் மல்கு குடித் திருவிண்ணகர்* செல்வம் மல்கி யவன்கிடந்த திருக்கோளூர் * செல்வம் மல்கு தென்திருக்குடந்தை* என்றாப்போலே யருளிச்செய்கிறார்கள்; இவ்விடங்களில் கல்யாணகுண ஸம்ருத்தியையே முக்கியமான செல்வமாக வியாக்கியானித்தருளுகிறார்கள். "பவாந் ஸர்வத்ரைவ து அகணித மஹாமங்கல குண:" என்று ஆழ்வானருளிச்செய்தபடி எம்பெருமானுடைய ரூபங்களெல்லாவற்றிலுமே குணபூர்த்தி குறையற்றிருந்தாலும் ஸ்ரீராமாவதார மொன்றில்தான் குணபௌஷ்கல்யம் விசேஷித்துக் காணலாயிருக்கும். ஸ்ரீராமாயணத்தில் கயிறுபோட்டு எந்த இடமெடுத்தாலும் அவ்வவ்விடமெல்லாம் குண கீர்த்தன ப்ரசுரமாகவே காணலாகும். ஸ்ரீராமாயணத்தின் உபக்ரமமே குணங்களைப்பற்றின வினாவிடை. சக்ரவர்த்தி திருக்குமாரனை முடிசூட்டித் தான் தவம் புரியப் போவதாக அறுதியிட்டு மஹாஸபைகூட்டி ப்ரஜைகளின் அபிப்ராயத்தை

வினவும்போது "அநேகவர்ஷஸாஹஸ்ரோ வ்ருத்தஸ் த்வமஸி பார்த்திவ!"—கிழவா! ஒழிந்து போ, கிழவா ஒழிந்து போ என்றார்கள். பிறகு சக்ரவர்த்தி பிரஜைகளை நோக்கிக் கேட்கிறான். உங்களைக் கேளாமலே நான் வஸிஷ்டாதிகளோடு மட்டும் கலந்து முடிவு செய்யலாமாயிருக்கச் செய்தேயும் உங்களுக்கொரு பெருமை கொடுக்க வேண்டிக் கேட்டேன்; நீங்களும் பெருந்தன்மையுடன் விடை கூறியிருக்கலாம். 'உமக்கு இஷ்டமானபடி செய்க' என்று விநயமஸ்ருணமாகச் சொல்லியிருக்கலாம். அதைவிட்டு, இதுவரையில் நான் அதர்மராஜ்யம் செய்ததுபோலவும், நீங்கள் என்னை விட்டு நீங்குவதற்கு ஸமயம்பார்த்திருந்தது போலவுங் காட்டி என்னிடத்திலே மிக்க வெறுப்புத் தோற்றப் பேசினீர்களே, நான் செய்த தவறு என்ன? என்று. அதற்குப் பிரஜைகளின் விடை யாதெனில்; [பஹவோ ந்ருப கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே] மஹாப்ரபோ! உம்மிடத்தில் ஒரு குறைகண்டு சொன்னோமல்லோம்; நீர் பெற்ற பிள்ளை * குணநாமாகரோ மஹான் * என்னும்படியிருக்கையாலே அவன் கோற்கீழே வாழவேணுமென்னு மாசையொழிய வேறில்லை என்றார்கள். ஸ்ரீராம குணங்களை வாயாரச் சொல்லிச் சொல்லிக் கண்ணீர் பெருக்குகிறார்கள். (அயோத். இரண்டாவது ஸர்க்கம் காண்க.) இங்ஙனே காண்டந்தோறும் ராமகுணங்கள் ஸர்க்கம் ஸர்க்கமாக ஒவ்வொருவர் முகமாய்ப் பேசப்படுகையாலே இப்படிப்பட்ட குணஸம்ருத்தியையிட்டுப் பரர்த்தி: என்கிறது. இனி "பரேஷாம் ருத்திரேவ (ஸ்வஸ்ய) ருத்தி: யஸ்ய" என்று கொண்டு பரஸம்ருத்தியே பேறாயிருப்பவன் இராமன் என்றுங் கொள்ளத்தகும். ஸுக்ரீவ விபீஷணாதிகளுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடத்திவைக்காமல் தான் முடிசூடுவதில்லை யென்றிருந்தபடியால் இத்திருக்குணம் நன்கு விளங்கும். "த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம" என்ற விடம் பரஸம்ருத்தியையே பேணுமவர் பெருமாள் என்பதற்கு முக்கியமான சான்றாகும். லங்காத்வாரத்தில் பெருமாள் எழுந்தருளி நிற்கச்செய்தே ராவணன் கோபுரசிகரத்திலே வந்து தோற்றினவாறே 'ராஜத்ரோஹியான பையல் பெருமாள் திருமுன்பே நிற்கையாவதென்?' என்று ஸுக்ரீவமஹாராஜர் அவன்மேலே யெழப்பாய்ந்து வென்று வந்தபோது பெருமாள் அருளிச்செய்கிறார் [ஏவம் ஸாஹஸ யுக்தாநி ந குர்வந்தி ஜநேச்வரா:] சிலர்மேல் விழவேண்டினால் பரிகர பூதரையன்றோ ஏவவேண்டுவது; தலைவராயிருப்பாரோ மேல்விழுவது? [த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம?] பிராட்டியைப் பெறுவதற்காகவன்றோ நாம் இத்தனை பாடு படுவது; உம்முடைய பெருமைக்கு ஒரு குறை விளையுமாயின் அந்தப் பிராட்டியினால் தான் எனக்கென்ன? என்று இங்ஙனே சொன்ன பெருமாள் பரஸம்ருத்திக்கு விரோதமின்றியிலே ஸ்வஸம்ருத்தியைப் பேணுமவரென்று விளங்குகின்றதாயிற்று.

5. பரமஸ்பஷ்ட:—* ந சக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம் * ந மாம்ஸ சக்ஷுரபிவீக்ஷதே தம் * என்றேனும் கட்கண்ணால் காணாதவவ்வுரு * இத்யாதிப்படியே ஒருவர் கண்ணுக்கும் காணவொண்ணாதிருந்த வடிவத்தை அனைவரும் கண்டுகளிக்கும்படி மிகவும் ஸ்பஷ்டமாக்கிக் கொடுத்தவ னென்கை. ஆழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் (10) "க்ஷோதீயஸோபி ஹி ஜநஸ்ய க்ருதே க்ருதீ த்வம் அத்ராவதீர்ய நநு லோசநகோசரோபூ:" என்றருளிச் செய்ததை

இங்கே யநுஸந்திப்பது. பரம ஸ்பஷ்ட: என்பதற்கு - பரமத்வம் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கப் பெற்றவர் என்கிற பொருள் பட்டருடைய பாஷ்யத்தில் விளங்குமது. 'பரத்துவத்தை யொளித்து வந்து அவதரித்திருக்கச் செய்தேயும் அது சிலர்க்கு ஸ்பஷ்டமாக விளங்கா நின்ற தென்பதை ஸ்ரீ ராமாயணத்தினுலறிகிறேம். பெருமாளுடைய வநவாஸப்ரஸங்கத்தில் கிலேசப்படா நின்ற கௌஸல்யாதேவியைத் தேற்றுகின்ற ஸுமித்திரை "ஸூர்யஸ்யாபி பவேத் ஸூர்ய:......தைவதம் தேவதாநாஞ்ச" இத்யாதியாலே பெருமாளுடைய பரத்துவத்தைத் தான் ஸ்பஷ்டமாகக் கண்டறிந்து பேசுகிருள். இராவணன் மாண்ட பிறகு ப்ரேத பூமியிலே வந்து புலம்புகிற மந்தோதரி * வ்யக்தமேஷ மஹாயோகீ பரமாத்மா ஸநாதந:, அநாதிமத்யநிதநோ... தமஸ: பரமோ தாதா சங்கசக்ர கதாதர:. ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீ: அஜய்யச் சாச்வதோ த்ருவ:. மாநுஷம் ரூபமாஸ்தாய விஷ்ணுஸ் ஸத்யபராக்ரம:. * இத்யாதியாலே பெருமாளுடைய பரத்துவத்தை அதிஸ்பஷ்டமாகக் கண்டு பேசுகிருள். பம்பாதீரத்தில் முதன்முதலாகப் பெருமாளைக் காணவந்த திருவடி "ஆயதாச் ச ஸுவ்ருத்தாச் ச பாஹவ: பரிகோபமா:, ஸர்வபூஷண பூஷார்ஹா: கிமர்த்தம் ந விபூஷிதா:? *" என்று கேட்கிருர். இங்கு 'ஆயதௌ ச ஸுவ்ருத்தௌ ச பாஹூ தே பரிகோபமௌ' என்று த்விவசனமாக சுலோகம் கூடுமதாயிருக்க பஹுவசனமிட்டுச் சொன்னதுபற்றி கோவிந்தராஜர் எழுதுகிருர்.—"ஹநுமதோ பக்தத்வேந தஸ்ய சதுர்ப்புஜவேஷேண த்ருச்யோபவத்" என்று. (அதாவது) திருவடி பரமபக்தராகையாலே அவர்க்கு நிஜரூபத்தைக் காட்டினுரென்றபடி. அன்றியும் ஸமுத்ர சரணுகதி ப்ரகரணத்தில் பெருமாள் தலையணையாக வைத்துக்கொண்ட பாஹுவை வருணிக்கின்ற வான்மீகி முனிவர் "புஜை: பரமநாரீணும் அபிம்ருஷ்ட மநேகதா" என்கிருர். இங்கு பரமநாரிகளாகச் சொன்னது ஸ்ரீதேவீ பூதேவீ நீலாதேவிகளை யென்று வியாக்கியானம். ஆகவே வான்மீகி முனிவரும் பெருமாளுடைய பரத்வவேஷத்தை ஸ்பஷ்டமாகக் கண்டவரென்று விளங்கும். ஆக இவ்வளவால் பெருமாளுடைய பரமஸ்பஷ்டத்வம் நிரூபிதமாயிற்று. ... ... *

6. துஷ்ட:=ஸந்துஷ்ட: என்றபடி. பெருமாளுடைய அவதாரத்தைப் பேசுகின்ற நம்மாழ்வார் * நாட்டில் பிறந்து படாதனபட்டு மனிசர்க்காய் * என்கிருர். "கர்மவச்யர்களான ஸம்ஸாரிகளும் படாத கஷ்டங்களை யெல்லாம் பட்டு" என்கிருர்கள் வியாக்க்யாதாக்கள். "துக்க ஸம்வேதநாயைவ ராமே சைதந்ய மாஹிதம்" [உத்தரராமசரிதே.] என்று பெருமாள் தாமே சொன்னதாக பவபூதிகவி யெழுதுகிருர். இவற்றால் பெருமாளுடைய திருவுள்ளம் ஸந்தோஷமற்றிருக்கும் போலுமென்று நினைக்க இடமுள்ளது. உண்மை அப்படியில்லை. ஸம்ஸாரிகளின் ஸமுஜ்ஜீவனுர்த்தமாக வந்து அவதரிக்கப் பெற்றேமிறே யென்று திருவுள்ள முகந்தேயிருப்பர். முடி புனைந்து நாட்டையாளப் பாரித்திருக்கையில் சடை புனைந்து மரவுரியுடுத்துக் காட்டுக்குச் செல்ல நியமனம் பெற்றபோது எவ்வளவோ துக்கமாகத் தானே யிருந்திருக்குமென்று பலர் நினைக்கக் கூடும். அப்போதும் பரம ஸந்தோஷத்தையே யாயிற்று பெருமாள் கொண்டது. "ராஜ்யம் வா வநவாஸோ வா வநவாஸோ மஹோதய:" என்றவரன்றே பெருமாள். இவ்விடத்தில் கம்பருடைய

வாக்கு மிக வற்புதமானது. "இப்பொழு தெம்மனோரால் இயம்புதற்கெளிதோ? யாரும் செப்பருங் குணத்திராமன் திருமுகச் செவ்வி நோக்கின், ஒப்பதே முன்பு, பின்பு வாசக முரைக்கக் கேட்ட, அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்ற தம்மா." என்பது அவருடைய ஆச்சரியமான செய்யுள். வனவாஸக் கட்டளை பெறுவதற்கு முன்னே இராமபிரானுடைய திருமுக மண்டலம் தாமரை போன்றிருந்ததாம்; அக்கட்டளை பெற்றவாறே அத்திருமுகம் அப்போதலர்ந்த செந்தாமரையை வென்றிட்டதாம். கொடிய வனம் போக நேர்ந்ததே யென்று சிறிதும் சோகியாமல், புண்ணிய புனல்களாடவும் புண்ணிய புருஷர்களைத் தொழவும் வாய்ப்பு கிடைத்தமைக்குப் பரம ஸந்தோஷ மெய்தினனென்கை. * உத்ஸவேஷு ச ஸர்வேஷு பிதேவ பரி துஷ்யதி * என்று பௌரஜனங்கள் நேரில் கண்டு சொன்னபடியே தனது நாட்டிலுள்ளவர்களுக்கு நேரும் ஸந்தோஷத்தைத் தன்னுடைய ஸந்தோஷமாகக் கொண்டு மகிழ்பவன். "அபிஷிச்ய விபீஷணம் விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ" என்கிற படியே அன்பர்களை ஸந்தோஷப்படுத்தித் தான் ஸந்தோஷாதிசய மடைபவன். ... *

7. புஷ்ட:=கீழே துஷ்ட: என்கிற திருநாமத்தினால் சொன்ன ஸந்துஷ்டதையை நன்கு நிலைநாட்டுகின்றது இந்தத் திருநாமம். தான் அடையும் ஸந்தோஷம் வடிவிலே காணலாம்படி யிருப்பவன். 'உள்ளத்தின் மகிழ்ச்சி உடலிலே தெரியும்' என்பராதலால் ஹ்ருதயகதமான ஸந்தோஷத்தைத் திருமேனி கோட்சொல்லித் தரக்கடவதாயிருக்கும். வனவாஸக் கட்டளை ப்ராப்தமானபோது "வநவாஸோ மஹோதய:" என்று சொன்னது க்ருத்ரிமமென்று நினைக்க வொண்ணாதபடி திருமேனி புகர்த்துக் காட்டுமென்கை. வனவாஸம் ப்ராப்தமாவது பரம ஸந்தோஷத்திற்கே ஹேதுவென்று சொன்னதைச் சிறிது சோதிக்குமளவில் அது அஹ்ருத யோக்தியே யொழிய ஸஹ்ருதயோக்தி யன்றென்று அறுதியிடலா யிருக்கும். (எங்ஙனேயென்னில்) மேலே ஆரண்யகாண்டத்தில் ஸீதாவியோகம் நேர்ந்தபோது துக்கபரவசராய்க் கதறுகின்ற பெருமாள் *ராஜ்யாத் ப்ரம்சோ வநே வாஸோ நஷ்டா ஸீதா ஹதோ த்விஜ:, ஈத்ருசீயம் மமா லக்ஷ்மீ: நிர்தஹேதபி பாவகம். * என்று சொல்லிப் புலம்புகிறார். 'ஐயோ! ராஜ்யத்தை யிழந்தேனே! காட்டிலே வந்து வஸிக்கவும் நேர்ந்ததே!' என்று சொல்லுவது 'வநவாஸோ மஹோதய:' என்றதற்கு நேர்முரணல்லவா? வனவாஸக்கட்டளை ஸந்தோஷகரமா யிருந்தால் 'ராஜ்யாத் ப்ரம்ச:' என்றும் 'வநேவாஸ:' என்றுஞ் சொல்ல வாயெழும்புமோ? 'ஈத்ருசீ இயம் மம அலக்ஷ்மீ:' என்று ராஜ்யப்ரம்ச வனவாஸங்களை தௌர்ப்பாக்ய மாகவன்றோ சொல்லுகிறார். இவை பொருந்தும்படி எங்ஙனேயென்று விசிகித்ஸை பண்ணுவர்கள். இதற்கு நம்பிள்ளை யருளிச்செய்வது பாரீர்;

> "*ராஜ்யநாசோபகர்ஷதி* வநவாஸோ மஹோதய: * என்று சொல்லிப் போந்தவற்றை இப்போது அனர்த்தமாகச் சொல்லுகிறதென்னென்னில், ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷத்துக்கும் ரிஷிகளை நோக்குகைக்கு மென்றிறே போந்தது; அத்தோடே விரோதிக்கையாலே சொல்லுகிறார். பிராட்டியைப் பிரிகையாலும் பெரியவுடையாரை யிழக்கையாலும் இவற்றுக்கு அடியானவையும் இப்போது அனர்த்தமாகத் தோற்றினபடி."

என்பது நம்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி. (இதைச் சிறிது விவரிக்கிறேன்) வனத்திற்குப் புறப்படும்போது எதனால் ஸந்தோஷமென்னில்; பிராட்டியோடு ஏகாந்தவாஸம் பண்ணப் பெறுவோம், பரமபாகவதர்களோடே ஸஹவாஸம் பண்ணப்பெறுவோம் என்றிங்ஙனே பாரித்ததனால் ஸந்தோஷமுண்டாயிற்று. பாரித்தபடியே பேறுகிடைத்து வந்தது. *வைதேஹி! ரமஸே கச்சித் சித்ரகூடே மயா ஸஹ* என்று வாய்வெருவும்படி பிராட்டியோடே கூடியிருந்து குளிரப்பெற்றது. * இஹ வத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே! ஸார்த்தமேதேந பக்ஷிணா* என்று ஜடாயு மஹாராஜருடைய சிறகின் கீழே யொதுங்கி வர்த்திக்கவும் பெற்றது. இந்த நிலைமையில் "ஹா ஹந்த ஹந்த! நலிநீம் கஜ உஜ்ஜஹார" என்னும்படியாகப் பிராட்டியைப் பிரியவும் ஜடாயுமஹாராஜரை அறவே யிழக்கவும் நேர்ந்தது. இந்த துக்கம் சொல்லுவித்த வார்த்தையன்றோ "ராஜ்யாத் ப்ரம்சோ வநே வாஸ:' என்பது. இதனால் காட்டுக்குப் புறப்படும்போதே ஸந்தோஷமில்லாமல் வருந்தியே புறப்பட்டதாக எண்ணத்தகுமோ? பரம குதூஹலத்தோடு மஹோத்ஸவம் ஸேவிக்கத் திருவேங்கடமலை சென்றவர் அங்கு இடமும் சோறும் தண்ணீரும் பெறாமல் அப்பன் ஸேவையும் பெறாமல் வெய்யிலிலும் மழையிலும் பரிதபித்துக் கிடக்க நேர்ந்ததென்று கொள்வோம்; அப்போது 'ஏதுக்கு வீட்டைவிட்டு இங்கே வந்து வருந்துகிறோம்!' என்று தளர்ந்தால், இதனால் ஊரைவிட்டுப் புறப்படும்போதிருந்த குதூஹலத்தை இல்லைசெய்யவொண்ணுமோ? இலங்கைசென்ற திருவடி அசோகவனத்தில் பிராட்டியைக் கண்டவாறே "அநயா ஹீந: ப்ரபு:, தாரயதி ஆத்மநோ தேஹம் நசோகேந அவஸீததி' என்று சொன்னது பெருமாளை கர்ஹிக்குமாபோலே யிருந்தாலும் (புஷ்ட:) என்னுமிந்தத் திருநாமத்தை வியாக்கியானம் பண்ணுமாபோலவே யிராநின்றது. 'வாடாமல் வதங்காமல் புஷ்டராகவே யிருக்கிறார் பெருமாள்' என்று காட்டினபடியாகக் கொள்ளலாம். இல்லையாகில் 'ஜீவதி' என்று மூன்றெழுத்தோடே முடிக்கலாமே; 'தாரயதி ஆத்மநோ தேஹம்' என்ற விரிவு தேஹபுஷ்டியை அந்தரங்கமாகக் காட்டவேபோலும். .... *

8. சுபேக்ஷண:=பெருமாளுடைய திருக்கண்ணழகிலே யீடுபட்டவர்கள் சக்ரவர்த்தியும் சபரியும் திருவடியுமாவர்கள். 'என் வேள்வியைக்காக்க உன் பிள்ளையைப் போரவிடாய்' என்று விச்வாமித்ர முனிவன் வேண்டினபோது *ஊநஷோடச வர்ஷோ மே ராமோ ராஜீவலோசந:* என்று விடையிறுத்த சக்ரவர்த்தியின் கருத்துகள் பலவுண்டு; அவற்றுள் ஒரு கருத்து—இக்கண்ணழகனை விட்டுப் பிரிந்து எங்ஙனம் தரித்திருப்பேனென்கை. சபரி தன்னாச்ரமத்தேறப் போந்த பெருமாளைக் கண்டவாறே *சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தந!* என்று அவருடைய கண்ணழகிலே தான் ஈடுபட்டமையைத் தெரிவித்துக்கொண்டாள். இவற்றுக்கெல்லாம் மேம்பட்டது திருவடியின் வார்த்தை. அதாகிறது [* ராம: கமலபத்ராக்ஷ: ஸர்வஸத்வமநோஹர:*] திருவடியோடு ஸம்பாஷணை செய்யும் பிராட்டி "யாநி ராமஸ்ய சிஹ்நாநி...தாநி பூயஸ் ஸமாசக்ஷ்வ ந மாம் சோக: ப்ரதக்ஷ்யதி" என்று பெருமாளுடைய அடையாளங்களைச் சொல்லும்படி கேட்டவாறே முந்துறமுன்னம் "ராம: கமல பத்ராக்ஷ:" என்றான். அக்கண்ணழகு செய்யுமது என்னென்ன; [ஸர்வஸத்வ மநோஹர:] பிராணிகளென்று பேர்பெற்றாரெல்லாருடையவும் நெஞ்சைக் கொள்ளை கொள்ளுமதாயிற்று அவ்வழகு என்கிறார் திருவடி. இங்கே விமர்சிக்க வேணும்;

திருவடி பெருமாளுடைய கண்ணழகை ஒருபெரியநகரத்திலே கண்டாரல்லர். நிர்ஜநமானதொரு வனத்திலே ஒரு மூலையிலே கண்டுவைத்து 'ஸர்வஸத்வமநோஹர:, என்று எதுகொண்டு சொல்லிற்றென்று ஆராயவேணும். இங்கு நம்பிள்ளை யருளிச் செய்வது, "திர்யக் ஜாதியனுய்ப் பணையோடு பணைதத்தித் திரிகிற என்னுடைய நெஞ்சையும் அபஹரித்ததே" என்று. இத்தால் பெருமாளுடைய கண்ணழகு ஸர்வ ஸத்வமநோஹர மென்னுமிடம் கைமுதிக ந்யாயஸித்தமென்கை. இதைக் கணிசித்தே கம்பர், அனுமன் இராமபிரானைக் காணும்போதே "மஞ்செனத்திரண்ட கோலமேனியி, மகளிர்க்கெல்லாம் நஞ்செனத் தகையவாகி நளிரிரும்பனிக்குத் தேம்பாக், கஞ்சமொத்தலர்ந்த கண்ணா!" என்று கூறினதாகப் பாடினர். (சுபேக்ஷண:) இதற்கு பாஷ்யமருளிச்செய்யாநின்ற பட்டர் "ஸ்வகர்த்ருகம் ஸ்வகர்மகஞ் ச தர்சநம் அதிசுபம் அஸ்ய" என்பதோர் அர்த்தமு மருளிச்செய்கிறர். இராமனைப் பிறர் காண் பதும் இனிது, இராமன் பிறரைக் காண்பதும் இனிது என்றதாயிற்று. ஈக்ஷண சப்தமானது கண் என்கிற பொருளையும், காண்கை' என்கிற பொருளையும் காட்ட வல்லது. கண் என்கிற பொருளைக்கொண்டு கீழே விவரணம் செய்தேன். இப்போது காண்கையென்கிற பொருள்கொண்டு விவரிக்கிறேன். [*யச் ச ராமம் ந பச்யேத் து யஞ் ச ராமோ ந பச்யதி. நிந்திதஸ் ஸ வஸேல்லோகே ஸ்வாத்மாப்யேநம் விகர்ஹதே*] (ஸ்ரீரா. அயோ. 17-14) இராமனைக் காணுதவனும் இராமனல் காணப்படாதவனும் உலகில் நிந்திக்கப்பட்டவனவன்; உலகத்தார் நிந்திப்பது கிடக்கட்டும்; தன்னைத் தானே நிந்தித்துக் கொள்ளவேண்டியதுமாகும் என்றபடி. இதனல் இராமனைக் காண்பதுபோல இராமனல் காணப்பெறுவதும் புருஷார்த்தமென்று தேறுவதால் சுபேக்ஷண: என்பதற்கு இருவகைப் பொருளையும் பட்டர் திருவுள்ளம் பற்றினது சாலச் சிறக்கும். இந்த சுபேக்ஷண மஹார்த்த ப்ரஸ்தாவத்தில், அசோகவனத்தில் புலம்பாநின்ற பிராட்டி "தம் பத்மதலபத்ராக்ஷம் ஸிம்ஹ விக்ராந்த காமிநம். தந்யா: பச்யந்தி மே நாதம் க்ருதஜ்ஞம் ப்ரியவாதிநம்." என்று சொன்னவிந்த சுலோகமும் சிந்தைசெய்யத் தக்கது. இதில் பத்மதளபத்ராக்ஷ மென்றுள்ளது. இங்கு பத்மதள மென்றே பத்மபத்ரமென்றே ஒன்று சொன்னல் போதும்; "பத்ரம் பலாசம் ச்சதனம் தளம் பர்ணம் ச்சத: புமாந்" என்ற அமரகோசத்தின்படி தளம் பத்ரம் என்பன பர்யாயமே யாதலால் தளபத்ராக்ஷ மென்று இரண்டையும் கூட்டிச் சொன்னது புநருக்தமாகாதோவென்று சிலர் சங்கிப்பதுண்டு. சங்கை யுக்தமானதே. இங்குப் பெரியார் கூறும் ஸமாதானம் சுவை மிக்கது. வடமொழியில் அக்ஷமென்கிற சொல்லுக்கு "அக்ஷமிந்த்ரிய காயயோ:" என்கிற நிகண்டின்படி கண்ணென்றும் வடிவென்றும் இருபொருள்களுள்ளமை ப்ரஸித்தம். இரட்டுறமொழிதலென்னும் தமிழ் மரியாதையினல் பத்மதளபத்ராக்ஷ மென்றவிவ்விடத்தில் அக்ஷபதத்திற்கு இவ்விரண்டு பொருள்களையுங் கொண்டு 'பத்மதளம் போன்று விசாலமான கண்ணழகுடையவர், பத்மபத்ரம் போன்ற [தாமரையிலை போல் பசுமையுள்ள] திருமேனியை யுடையவரென்றதாகக் கொள்ளக்கடவது. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (9 7) *செக்கமலத்தலர்போலுங் கண்கைகால் செங்கனிவாய், அக்கமலத்திலைபோலுந் திருமேனி* என்றருளிச்செய்தது மேலேவிவரித்த பொருளைத் திருவுள்ளம்பற்றியே.

9. [விராம:]—ஒரு சிறு குறிப்பு—கீழே 'சுபேக்ஷண:' என்ற திருநாமம் விவரிக்கப்பட்டது. அதற்கடுத்த திருநாமம் ராம: என்பது. அது முன்னமே மூன்று விசையெடுத்து மூன்றுவகையாக விவரிக்கப்பட்டுவிட்டபடியால் இப்போது விராம: என்கிற திருநாமம் ஒன்பதாவதாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதாயிற்று. இத்திருநாமத்தில் இராமபிரானைப்பற்றின விசேஷம் கேளீர். [விராம:] 'ரமயதீதிராம:' என்றுகிருப்போலே 'விரமயதீதி விராம:' என்ருகும். விராமமாவது ஓய்வு; (1) பிறருடைய சௌர்யவீர்ய பராக்ரமங்களை ஓயச் செய்பவர்; (2) பிறருடைய வாதத்தை ஓயச் செய்பவர் என்று இருபொருள் கொள்ளலாம். முந்தின பொருளைப்பற்றி விசேஷமாக விவரணம் காட்ட வேண்டியதுண்டோ? *ப்ரஹ்மா ஸ்வயம்பூச் சதுராநநோ வா ருத்ரஸ் த்ரிநேத்ரஸ் த்ரிபுராந்தகோ வா, இந்த்ரோ மஹேந்த்ரஸ் ஸுரநாயகோ வா த்ராதும் ந சக்தா யுதி ராமவத்யம்* என்ற திருவடியின் வார்த்தை யொன்றே போதும். பிறருடைய வாதத்தை ஓயச் செய்பவர்—என்ற இரண்டாவது பொருளுக்குச் சேரச் சிலவிடங்களை யெடுத்துக்காட்டுதும். ஆரண்யகாண்டம் ஆருவது ஸர்க்கத்தில், தண்டகாரண்யவாஸிகளான முனிவர்கள் அரக்கர்களினுல் தங்களுக்கு நேரிட்ட கஷ்டங்களை இராமபிரானிடம் விஜ்ஞாபித்துச் சரணமடைந்தபோது இராமன் அம்முனிவர்களுக்கு அபயமளித்த வரலாறு வருணிக்கப்பட்டது. பிறகு ஒன்பதாவது ஸர்க்கத்தில் ஸீதா பிராட்டி இராமபிரானை நோக்கித் தர்க்கித்துப் பேசினுள். (அதாவது) நீர் முனி வேடம் பூண்டு காட்டுக்கு வந்திருக்கிறீர்; புண்ணிய புனல்களாடிச் சுகமாக அயோத்திசென்று சேரவேண்டியது ப்ராப்தம். அப்படியிருக்க, நீர் முனிவர் முன்னிலையில் பரஹிம்ஸை செய்வதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்தது எனக்குச் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை. க்ஷத்ரியர்களுக்கு இது தருமமானுலும் இப்போது நீர் க்ஷத்ரிய தருமத்தைக் காக்கவேண்டிய நிலைமையில் இல்லாதபடியாலும், "தாழிருஞ்சடைகள் தாங்கித் தாங்கருந் தவம் மேற்கொண்டு" காட்டுக்கு வந்திருப்பதாலும் ஆயுதங்களைக்கொண்டு செய்யுஞ்செயலை நீர் நெஞ்சாலும் நினைக்கவே தகாது; உமக்குத் தெரியாததொன்றுமில்லை; உமக்கு நான் தருமம் உபதேசிக்க வந்ததாக நினைக்கவேண்டா; திருத்தம்பியாரோடும் ஆலோசித்து யுக்தமானபடி செய்யக்கடவீர்—என்றுரைத்தாள். இதைக்கேட்ட இராமன் (பத்தாவது ஸர்க்கத்தில்) அந்த ஸீதா பிராட்டியின் வாதத்தை ஓயச் செய்திருப்பதைக் காணவேணும். அதில் ஸாரமான விஷயம் இவ்வளவே. "அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம் த்வாம் வா ஸீதே! ஸலக்ஷ்மணும், ந ஹி ப்ரதிஜ்ஞாம் ஸம்ச்ருத்ய ப்ராஹ்மணேப்யோ விசேஷத:* இத்யாதிகளைச் சொல்லி அவளுடைய வாதத்தை விராமமடையச் செய்தனனென்பது. வாலி "அரக்கரோரழிவு செய்து கழிவரேல் அதற்கு வேறோர் குரக்கினத்தரசைக் கொல்ல மனுநெறி கூறிற்றுண்டோ?" என்றுற்போலே சில வாதங்களைச் செய்தபோது பெருமாள் அவன் வாயினுலேயே க்ஷமைவேண்டும்படி செய்து அவனை விராமமடையச் செய்ததும் இங்ஙனே பலவுங் காண்க. ... ... ❁

10. விரத:—தம்முடைய ஸமீசீன வாதங்களாலே பிறருடைய வாதங்களை விராமமடையச் செய்யுமாற்றல் விராம: என்ற கீழ்த்திருநாமத்தில் அநுபவிக்கப்பட்டது. பிறருடைய ஸமீசீன வாதங்களாலே தாம் விராமமடைவதும் விதண்டாவைதேசிகரான பெருமாள் பக்கலிலே காண்பதுண்டு. தாம் பிடித்ததே பிடிவாதமாக இராமல் "யுக்தி

யுக்தம் வசோ க்ராஹ்யம்'' என்று கொண்டு தம்முடைய வாதத்திற்கு விச்ராந்திகொள்பவர் பெருமாள். அல்லது, காரண விசேஷத்தாலே தாம் நிக்ரஹிக்கப்புகுந்தாலும், உடனே நன்மைகண்டு நிக்ரஹத்தில் நின்றும் விரதராகி அநுக்ரஹோந்முகராமவர் என்பதையுங் கொள்ளலாம். இவ்விரண்டையும் அடைவே விவரிக்கிறேன். அயோத்யா காண்டம் இருபத்தாறும் ஸர்க்கத்தில் இராமபிரான் தாய் தந்தையர் சொற்படி காட்டுக்குச்செல்ல நேர்ந்ததை ஸீதா பிராட்டியிடங்கூறி அவளை நகரத்திலேயே வாழுமாறு திட்டம் செய்ய, (ஸர். 27) அதற்கு பிராட்டி தன்னையும் உடனழைத்துச் செல்லுமாறு நிர்ப்பந்திக்க, (ஸர். 28) அவளுக்கு இராமன் காட்டின் கொடுமைகளைக் கூறி 'நீ காட்டுக்கு வரவே தகாது' என்று வலிதாகத் தர்க்கித்தான். அதற்குமேல் பிராட்டி (29, 30 ஸர்க்கங்களில்) பிரணயரோஷம் தலையெடுத்து "ராமா! உன்னிடத்தில் அழகு மட்டுமேயுள்ளது: அதைக் கண்டு அனைவரும் மயங்கிவிடுகிறார்கள்: உனக்கு ஆண்மையென்பது சிறிதுமில்லை; என்னொருத்தியைக்காக்க முடியாமல் என்னை நிறுத்தி நீ காட்டுக்குப் போனாயென்று என் தந்தையார் கேள்விப்பட்டாராகில் 'ஹா! புருஷவேஷம் பூண்டுவந்தவொரு பெண் பிள்ளைக்கா என் மகளைக் கொடுத்தேன்!' என்று மிகவும் மனம் நொந்துகொள்வர்; என்னைக் காட்டில் காக்கமாட்டாத காபுருஷனா நீ?'' என்று இனையபலவும் சொல்லித் தர்க்கிக்க, இராமன் தன்னுடைய பிடிவாதத்தில் நின்றும் விரதனாகி அவளையும் உடனழைத்துச் செல்ல இசைந்தனன்.

காரண விசேஷத்தாலே நிக்ரஹிக்கப்புகுந்து நிக்ரஹத்தில் நின்றும் ஓய்ந்தபடியையும் இரண்டிடங்கொண்டு காட்டுவோம். கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் (ஸர். 30) ஸுக்ரீவ மஹாராஜர் வர்ஷாகாலத்திலே பெருமாள் ஓய்வு கொடுத்ததை வியாஜமாகக் கொண்டு விஷயபோகங்களிலே ஊன்றிக்கிடக்க, காலம் கடந்தும் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு வாராமையைக்கண்ட பெருமாள் சீறிச்சிவந்து நிக்ரஹிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றினபடியை இளையபெருமாள் முகமாகத் தெரிவிக்கவெண்ணி **"ந ச ஸங்குசித: பந்தா யேந வாலீ ஹதோ கத:"** **"மா வாலிபதமந்வகா:"** **"ஹநிஷ்யாமி ஸபாந்தவம்"** இத்யாதிகளைச் சொல்லி அச்சமுறுத்தினர். ஸுக்ரீவன் குடும்பத்தோடு மாண்டுவிட்டானின்று என்றே நினைக்கும்படியாயிருந்தது. இந்த ப்ரபலமான நிக்ரஹ ஸங்கல்பம் என்னாயிற்று? **"ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம் ஸமஜாயத"** என்று பிராட்டி பக்கலிலே திருவடி சொல்லும்படியாகவன்றோ ஆயிற்று. "வாநராணாம் நராணாஞ்ச கதமாஸீத் ஸமாகம: ?" என்று பிராட்டி திருவடியைக் கேட்டாள். பணைதத்தித்திரிகிற குரக்கினங்களுக்கும் புருஷோத்தமர்களுக்கும் சேர்க்கையுண்டானபடி எங்ஙனேயென்று கேட்டாள். அதற்குத் திருவடி சொன்னது, 'வெறும் ஸமாகமமன்று; ராமனும் ஸுக்ரீவனும் ஏகதத்வமென்னும்படியாகவன்றோ குழைந்தார்களென்று. ஆக, நிக்ரஹத்தில் நின்றும் ஓய்ந்தபடியாலே **விரத**னென்றது ஒக்கும். மற்றோரிடம் யுத்தகாண்டத்தில் ஸமுத்ர சரணாகதி ப்ரகரணமாகும். "பாஹும் புஜக போகாபமுபதாயாரி ஸூதந:, அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததே:" என்னும்படி கடலரசனை வழிவேண்டி மூன்றுநாள் தரைக்கிடை கிடந்தார் பெருமாள். அவனோ முகங்காட்டிற்றிலன்; *சாபமாநய ஸௌமித்ரே சராம்ச்ச ஆசீவிஷோபமாந், ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாமி பத்ப்யாம் யாந்து ப்லவங்கமா:* என்று பலவுஞ்சொல்லி உலகில் ஜலதத்வமேயில்லாதபடி

செய்துவிடுகிறேனென்று சீற்றத்தினெல்லையில் நின்றார் பெருமாள். பிறகு என்னாயிற்று? அக்கடலரசன் சிறிது ஆபிமுக்க்யம் காட்டினவாறே 'ஸமுத்ரராஜனே! இவ்வம்பு உனக்காகத் தொடுத்ததன்று; உன் பகைவர்மேலேவிடத் தொடுத்ததத்தனை; உன் பகைவர்களைக் காட்டிக் கொடு' என்று கூறி அவன் காட்டிக்கொடுத்த த்ருமகுல்யமென்கிற விடத்திலே அம்பைச் செலுத்தி அநுக்ரஹசீலராகி நிக்ரஹத்தில் நின்றும் விரதராயினர். (யுத்தகாண்டம் ஸர்க்கம் 22 காண்க.) ...மேலே ராவணனோடு துமுலமான யுத்தம் நடக்கும்பொழுது அவன் *சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:* என்னும்படி கைமாண்டு நின்றவாறே "**கச்சாநுஜாநாமி**" என்று சொல்லி விடை கொடுத்துப் போகவிட்டு அப்போது யுத்தத்தில்நின்றும் விரதரானார்பெருமாள்—என்பதும் இங்கு (**விரத:**) என்னும் திருநாமத்தின் பொருளாகக் கொள்ளத் தகும். இனி அடுத்த திருநாமத்திற்குச் செல்வோம்.

11. **மார்க்க:** = 'மார்க்யதே' இதி **மார்க்க:**. மார்க்கணமாவது தேடுதல். தேடப்படுகிறவர் என்றபடி. தேடுகிறவர் என்கிற பொருளும் பொருந்தும். தேடப்படுகிறவர் என்னும் பொருளை முன்னம் விவரிப்போம். வேதாந்தங்களிலே "**ஸோந்வேஷ்டவ்ய:**" என்று ஓதியுள்ளது. பகவான் தேடத் தகுந்தவன் என்றபடி. இந்தச் சுருதியையடியொற்றியே திருமங்கையாழ்வார் "நான்மறைகள் தேடியோடுஞ் செல்வன்" என்றும், "நான்மறைகள் தேடியென்றுங் காணமாட்டாச் செல்வன்" என்று மருளிச்செய்தார். உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்திலே 'சம்பூகவதம்' என்றொரு கட்டம். தவம்புரியத் தகாத ஜாதியிலே பிறந்தானொருவன் தண்டகாரணியத்திலே கொடுந்தவம் புரிய, அதனாலே அயோத்தியில் ஒரு அந்தணனுடைய குழந்தை இறந்துபோக, அந்த சூத்ரதபஸ்வியைக் கொன்றாலன்றி இந்த பிராமணசிசு உயிர்பெறாதென்றறிந்த பெருமாள் அவனை வதைக்கத் திருவுள்ளம்பற்றிக் கையுங்கத்தியுமாகத் தண்டகாரணியத்திற்கெழுந்தருளுகிறார். [பெருமாள் திருமொழியில் *செறிதவச் சம்புகன் தன்னைச் சென்று கொன்று செழுமறையோனுயிர்மீட்டு* என்றநுஸந்திக்கப்பட்ட கதை இது.] காடேறச் செல்லாநின்ற பெருமாள் "சம்புகனென்கிற சூத்திரன் தவம் புரிகிறானமே; எங்கே எங்கே?" என்று கேட்டுக்கொண்டே அவனைத் தேடிக்கொண்டு செல்லுகின்றார்; சென்று அவனையணுகினபோது அவன் சொல்லுகிறான் "**அந்வேஷ்டவ்யோ யதஸி புவநைர் லோகநாதச் சரண்ய: மாம் அந்விஷ்யந்......**" [உத்தரராமசரிதே பவபூதி:] என்றான். உலகர்களாலே தேடத்தக்கவனாக வேதங்களில் சொல்லப்படுகிற மஹாப்ரபுவே, நீ என்னைத் தேடிக் கொண்டு வந்தனையே, நான் எவ்வளவு பாக்யசாலி! என்றான். இங்கு கர்த்தரியர்த்தம் கர்மணியர்த்தம் ஆகிய இரண்டு பொருளும் காணலாம். மாரீச மாயாம்ருகத்தை வதைத்து மீண்டபின் பர்ணசாலையில் பிராட்டியைக் காணாமல் அவளைத் தேடிக்கொண்டு திரிந்தது, தனுகபந்தனுடைய சொல்லின்படி சபரியையும் ஸுக்ரீவனையும் தேடிப்போந்தது என்னுமிவற்றையும் கொள்ளலாம். **மார்க்க:** என்பதற்கு வழியாயிருப்பவன், வழிகாட்டுபவன் என்கிற பொருள்களுங்கொள்ளலாம். வழியென்றாலும் நெறியென்றாலும் பரியாயம். நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் *நெறிகாட்டி நீக்குதியோ* என்கிற பாசுரத்தில் உபாயமென்னும் பொருளில் நெறியென்னுஞ் சொல்லைப் பிரயோகித்திருப்பதனால் **மார்க்க:** என்னும் வடசொல்லும் உபாயவாசகமாகக் குறையில்லை. முகுந்தமாலையில் "கரசரணஸரோஜே காந்திமந் நேத்ரமீநே ச்ரமமுஷி புஜவீசி வ்யாகுலே அகாதமார்க்கே, ஹரிஸரஸி

விகாஹ்ய......" என்ற சுலோகத்தில் 'அகாதமார்க்கே' என்றவிடத்தில் மார்க்க சப்தம் உபாயார்த்தகமாகவே பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. "உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்வம் ந து குணௌ" என்று ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் பட்டர் அருளிச்செய்தபடி எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வம் ஸ்வரூபமாகையாலே, உபேயபூதனான தானே உபாயமுமா யிருக்கும்படியைச் சொல்லிற்றுகிறது. ராவணவதமான பிறகு பிரமன்வந்து செய்யும் துதியில் "சரண்யம் சரணஞ்ச த்வாம் ஆஹுர் திவ்யா மஹர்ஷய:" என்றதனால் மூதலிக்கப் பட்ட அர்த்தமேயன்றோ இது. இனி, வழிகாட்டுகிறவன் என்னும் பொருளுக்கு ஸமந்வயம் பெரியவுடையார் (ஜடாயு) பக்கலிலே காணலாம். *மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாத: கச்ச லோகாந் அநுத்தமாந்* என்று சொல்லிச் சடாயுவுக்கு வைகுந்தத்தேற வழிகாட்டினவ ரன்றோ பெருமாள். *யா கதிர் யஜ்ஞ சீலாநாம்* இத்யாதியாகச் சொன்ன ராமவாக்யத்தில் (கதி:) என்பதற்கு மார்க்கமென்பதுதானே பொருள். பகவத்கீதையில் (8-26) *சுக்ல க்ருஷ்ணே கதீ ஹ்யேதே* என்றவிடத்தில் கதிசப்தார்த்தம் மார்க்கமேயன்றோ. இனி அடுத்த திருநாமத்திற்குச் செல்வோம். ... ... ❋

12. **நேய:** = நாயகனென்னும் பொருளதான **நேதா**வென்னுஞ் சொல்லுக்கு எதிரான சொல் (**நேய:**) என்பது. கட்டளையிடுபவனை **நேதா** என்போம்; கட்டளையிடப் பெறுபவனை **நேய:** என்போம். "**யஸ்ய விச்வ உபாஸதே ப்ரசிஷம் யஸ்ய தேவா:**" என்று வேதமோதியுள்ளபடியும், *ஆணை மெய்பெற நடாய தெய்வம் மூவரில்

கோயில் ஸ்ரீமதுபயவே. பண்டிதராஜ. மெ. ஸுந்தரராஜாசார்ய ஸ்வாமியின் ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேப கோஷ்டி.

திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் கீர்த்திமூர்த்தியான மெய்யுவாசார்ய ஸ்வாமி உபய வேதாந்த காலக்ஷேபங்களை யும் இதிஹாஸ புராண ப்ரவசனங்களையும் தமது திருமாளிகையிலும், ஸ்ரீமத். குவளக்குடி சிங்கமையங்கார் ஸ்வாமியின் தென்னாசார்ய ஸம்பிரதாய பாடசாலையி லும் நடத்திக்கொண்டிருந் தது ஸுப்ரஸித்தம். அந்த மஹாஸ்வாமியின் திருக் குமாரரான ஸ்ரீஸுந்தரராஜா சார்யஸ்வாமியும் தமது திரு மாளிகையில் காலக்ஷேபம் நடத்தியருளுகிறார். தற் காலம் நிகழ்ந்துவரும் ஸ்ரீபாஷ்யப்ரவசன கோஷ்டி



இங்கு ஸேவிக்கத்தக்கது. (9—2—66 கூரத்தாழ்வான் திருவவதார நன்னாள்.) ... ❋

முதல்வனுகி* (திருவாசிரியம்) என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தபடியும் *மனிசர்க்குத் தேவர் போலத் தேவர்க்கும் தேவனுகிய தான் ஸகலதேவர்களேயும் கட்டளேயிட்டுப் பணி கொள்ளத் தக்கவனுயிருந்துவைத்தும் பிறர் தன்னேக் கட்டளேயிடும்படியாகவாயிற்று ஸ்ரீராமாவதாரம் செய்தருளிற்று. விச்வாமித்ரமுனிவன் தான் ஒரு வேள்வி செய்வதாகத் தொடங்கி அதனே இடையூறின்றி நிறைவேற்றுதற் பொருட்டுத் தசரதமன்னவனிடம் வந்து இராமனேத் தருகவென்று இரந்தனன். அதற்கு மன்னவன் உடன்படவில்லே. அரக்கர்களோடு போர்புரியத்தக்க பருவமின்றிக்கே மிக இளேயவனுன என் சிறுவனே நான் உம்மோடுகூட அனுப்பமாட்டேனென்றனன். அதற்கு முனிவன் மன்னவனே நோக்கி 'இவனது பெருமையை நீ அறிந்திலே; அறப்பெரியோனுன இவனே மிகச் சிறியவனுக நீ நினேத்திருக்கிருயத்தனே; *வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்* என்று வேதம் பேசின பெருமைவாய்ந்த மஹாபுருஷனன்றே இவன்; இவனே உள்ளபடியே யானறிவேன்; நான் மட்டுமல்ல; இதோ உன்னெதிரில் வீற்றிருக்கின்ற நற்றவமாமுனிவர்களும் நன்கறிவர்கள்' என்று இனேயபலவுஞ்சொல்லி ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களேக் கொண்டுசென்றுன். தந்தையாரிடம் இங்ஙனே முனிவன் பேசின பேச்சுக்களேயெல்லாம் ஏகாந்தமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த இராமபிரான் 'சேஷபூதனுய்ப் பரதந்திரனுய்ப் பிறக்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு வந்து பிறந்த நம்மைப் பரமாத்மாவென்று வெளியிட்டுவிட்டாரே! இது நமது நினேவுக்குத் தகுதியன்றே; மேலும் இந்த விச்வாமித்திரர் இதுவரையில் எத்தனேயோ அரியபெரிய வேள்விகளேயும் தவங்களேயும் இயற்றியிருக்கிருர்; அப்போது ஒருவரையும் துணேவேண்டினவரல்லரிவர்; இப்போது இவர் மிகச் சிறிதாகச்செய்ய நினேத்திருக்கிற ஆறு நாளேய வேள்விக்குத் துணேவேண்டிவந்தது வெறுமனல்ல; நம் தந்தையார் சதுரங்க பலத்தோடு தாம் வந்து அவலீலேயாக வேள்வியைக் காத்துத் தருவதாகச் சொல்லவும் அதையும் மறுத்து நம்மையேவேண்டிக் கொணர்ந்தவிம்முனிவர்க்கு ஏதோ விசேஷமான தொரு கருத்து இருக்கவேண்டும். நம்மை ஏவிக் காரியங்கொள்ள நினேத்தே (அதாவது, நாம் ஆசைப்பட்ட சேஷத்வத்தை உலகமறியச் செய்யக் கருதியே) நம்மை வேண்டிக் கொணர்ந்தார்போலும்' என்று மருமமறிந்துகொண்டு இராமன் அம்முனிவரிடம் கைகூப்பி ஒன்றுவிண்ணப்பஞ்செய்தான்;—"**இமௌ ஸ்ம முநிசார்தூல கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ, ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம் வை சாஸநம் கரவாவ கிம்**" என்றுன். இதன் பொருளாவது, முநிஸார்வபௌமரே! நானும் என் தம்பியான லக்ஷ்மணனும் உம்முடைய கட்டளேப்படி நடந்துகொள்ள வந்தவர்கள்; எப்போதும் உமது அருகிலேயேயிருந்து நீர் நியமிக்கும் குற்றேவல்களேச் செய்ய நாங்களிருவரும் காத்திருக்கிறேம்; நீர் கூசாமல் எங்களுக்கு எவ்விதமான கட்டளேயுமிடலாம்; உமக்கு என்ன பணிவிடை செய்யப் பெறுவோமென்று எதிர்பார்த்திருக்கிறேமென்பதாம். ஆக, ஆஜ்ஞாபகனுன தான் ஆஜ்ஞாப்யனுகைக்கு ஆசைப்பட்டதுதான் (நேய:) என்பதனுல் தெரிவிக்கப்பட்ட தாகிறது. இனி அடுத்த திருநாமத்திற்குச் செல்வோம். ... ... ❁

13. **நய:**=அந்யாந் ஸர்வாந் ஸ்வயம் நயதீதி **நய:**. பிறருடைய கட்டளேயைத் தான் எதிர்பார்த்து அப்படியே நடந்துகொள்வதாகக் கீழ்த்திருநாமம் காட்டிக்கொடுத்தது. ***பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம்*** என்று ஓதப்படுகிற பகவானுக்கு அந்த நேயத்வம் [ஆஜ்ஞாப்யத்வம்] ஸ்வேச்சையினுலாயது; நிருபாதிகமாகவுள்ள தன்மையைச் சொல்லு

மிடத்து ஸர்வநிர்வாஹகத்வமேயன்றோ அஸாதாரணமாகச் சொல்லுகிறது. இராமபிரான் தன்னைப்பற்றித் தன்வாக்காலே சொல்லிக்கொள்ளும்போது *ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம்தசரதாத்மஜம்* இத்யாதியாக எங்ஙனே சொல்லிக்கொண்டாலும், பிறர் சொல்லும் போது அவனுடைய பெருமையைப் பரக்கச் சொல்லியிருக்கவில்லையா? *சரண்யம் சரணஞ்ச த்வாம் ஆஹுர் திவ்யா மஹர்ஷய:......ஜகத் ஸர்வம் சரீரம் தே......* இத்யாதியாகவன்றோ பிரமன் சொல்லிவைத்தது. ஆகவே (நேய:) என்கிற கீழ்த்திருநாமத்திற்கு எதிர்த்தட்டான (நேதா) என்னுந்திருநாமத்தின் அர்த்தமே (நய:) என்பதிலுள்ளதென்று கொள்ளலாம். அன்றிக்கே, நயதீதி நய:—கொண்டுபோகிறவன் என்றபடி. இராமபிரான் தன்னடிச் சோதிக்கு எழுந்தருளும்போது தான் ஒருவனாக எழுந்தருளவில்லையே; *அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி* என்று ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாளருளிச்செய்தபடியே சராசரங்களையுமன்றோ உடன் கொண்டு சென்றது. (இதனைச் சிறிது விவரிப்போம்;) *முனிவன் வேண்டத் திறல்விளங்கு மிலக்குமனைப் பிரிந்தான் தன்னை* என்று குலசேகரர் பணித்தபடியே இளையபெருமாளை விட்டுப்பிரிந்ததனால் தரிக்கமாட்டாமல் மிகவும் கிலேசமடைந்த இராமபிரான் ராஜ்யத்தைவிட்டு எழுந்தருளத் தொடங்கியபோது அயோத்யா நகரத்து உயிர்களெல்லாம் பெருமாளைச் சரணமடைந்து 'தேவரீர் எங்குச் சென்றாலும் அடியோங்களையும் கூடவே அழைத்துக்கொண்டு செல்லவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, ஸ்ரீராமன் அவர்களது பத்திப்பெருங்காதலைக் கண்டு 'அப்படியேயாகட்டும்' என்றருளிச் செய்து அனைவரையும் தன்னைப் பின்தொடர்ந்துவருமாறு பணித்தருளிப் பயணப்பட்ட வளவிலே, அந்நகரத்திலிருந்த மனிதர்களேயன்றி விலங்கு பறவை முதலிய அஃறிணையுயிர்களும் அகமகிழ்ந்து பெருமாளைப் பின்செல்ல, இங்ஙனம் பலரும் புடைசூழ பகவான் ஸரயூநதியில் இறங்கித் தன்னடிச் சோதிக்கெழுந்தருளும்போது தம்மிடத்து இடையறாத அன்புகொண்டு பின்பற்றிச் சரயுவில் மூழ்கி உடம்பைத்துறந்த எல்லாவுயிர்கட்கும் பிரமலோகத்திற்கு மேற்பட்டதாய்ப் பரமபதம்போலவே மீட்சியில்லாததான ஸாந்தானிகமென்னும் உலகத்தையளித்தனரென்பது இதிஹாஸம். இங்ஙனே நயனம் பண்ணினபடியைக் காட்டும் (நய:) என்கிற திருநாமம். வராஹ சரமச்லோகத்தில் "அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம்" என்று சொன்னவரேயன்றோ. ... ❁

14. **அநய:**=இதற்கு பாஷ்யத்தில் பட்டர் அருளிச்செய்திருக்கும் ரஸவத்தரமான பொருளை முன்னம் விவரிக்கிறேன். "**அய: சுபாவஹோ விதி:; ஸ: அஸ்மாத் அந்யோ ஜகதாம் நாஸ்தி இதி அநய:**" என்பது பகவத்குணதர்ப்பண ஸ்ரீஸூக்தி. அமரகோசத்தில் "**அயச் சுபாவஹோ விதி:**" என்னப்பட்டது. நன்மைபயக்கும் செயலுக்கு அயமென்று பெயர்; இராமனைக் காட்டிலும் நன்மை செய்வார் வேறுயாருமிலர் என்பது தாற்பரியமாகத் தேறும். ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் *அநுத்தமம் பாத்ரமிதம் தயாயா:* என்றவிடத்தில் '**அநுத்தமம்**' என்பதற்குப்போல இங்கு 'அநய:' என்பதற்கும் பஞ்சமீ பஹுவ்ரீஹிஸமாஸம் பொருத்தமுடையதேயாம். தீங்கிழைப்பவர்களுக்கும் நன்மை புரிவதையே தன்மையாகக் கொண்டவரன்றோ பெருமாள். *நஸ்மரத்யபகாராணாம் சதமப்யாத்மவத்தயா, கதஞ்சிதுபகாரேண க்ருதேநைகேந துஷ்யதி* என்றன்றோ அயோத்யாவாஸி ஜனங்கள் ராமகுணகீர்த்தநம் பண்ணிற்று. மேலெடுத்த சுலோகத்தில் [**கதஞ்சிதுபகாரேண**] என்றதன் பொருளை ஆழ்ந்து அறியவேணும். பிறர் செய்வது

உண்மையில் உபகாரமன்று; அவர்கள் செய்தது அபகாரமாகவேயிருந்தாலும் **கதஞ்சித்** உபகாரமாக ஆக்கிக்கொள்ளப்படுகின்றதென்கை. இதனை ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் (4-1) "நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையுங்காணுதே ..... தனக்கேற இடம் பெற்றவளவிலே 'என்னாரைச் சொன்னாய் என் பேரைச் சொன்னாய் என்னடியாரை நோக்கினாய் அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய் அவர்களுக்கொதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்' என்றாப்போலே சிலவற்றையேறிட்டு மடிமாங்காயிட்டு ....." இத்யாதி திவ்ய ஸூக்திகளாலறிக. இப்படியாக ஏறிட்டு அநுக்ரஹித்தது ராமாவதாரத்திலுண்டோவென்னில்; ஓரிடம் காட்டுவோம். ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் வாயஸரக்ஷணத்தை யருளிச்செய்யுமிடத்து "தாத்ருசோ வாயஸஸ்ய ப்ரணத இதி தயாலு:" என்றருளிச்செய்தார். இங்கு "ப்ரணதஸ்ய வாயஸஸ்ய தயாலு:" என்னாதே [**ப்ரணத இதி தயாலு:**] என்றதன் உட்கருத்தையறிந்து ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் பணித்திருப்பது—"தயார்த்ரபுத்த்யா ப்ரணதத்வேந பரிக்ருஹ்ய இத்யர்த்த:" என்று. அதாவது, ப்ரணதியை யுத்தேசித்துக் காகம் வந்ததில்லை; எங்குந்திரிந்து செயல் மாண்டு புகலிடமற்று வந்துவிழுந்ததத்தனை. அந்த வீழ்ச்சியையே ப்ரணதியாகக்கொண்டு பெருமாள் காத்தருளினர் என்கை. விபீஷண அபயப்ரதாந ப்ரகரணத்தில் "**ந த்யஜேயம் கதஞ்சந**" என்றது இங்கு சிகரமாக நினைக்கத்தக்கது.

அதவா, **அநய:** என்பதற்கு 'ந வித்யதே நய: யஸ்மிந் ஸ:' என்று கொண்டு நயமில்லாதவர் என்கிற பொருளுங்கொள்ளலாம். நயமாவது நீதி; இராமனை நீதியற்றவரென்று சொல்லலாமோ? கோபிகள் கண்ணனை நோக்கி "நீரிலே நின்றயர்க்கின்றோம் நீதியல்லாதன செய்தாய்" என்கிறார்கள். அப்படி இராகவனை நோக்கி யாரும் சொன்னதில்லையே வாலி போல்வார் சொல்வது பரமார்த்தமாகக் கொள்ளத் தகுமோ? என்று சங்கை தோன்றும். அநியாயமான செய்கையைச் செய்பவரென்று பொருளன்று. நீதியாவது நியதி; இராமபிரானுடைய செயல் ஒரு நியதியிலே [வ்யவஸ்தையிலே] அடங்குமதன்று என்று தாற்பரியங் கொள்க. (இதன் விவரணம் கேண்மின்.) பரமபூஜ்யரான பரத்வாஜ மஹர்ஷியின் ஆச்ரமத்திலே அமுதுசெய்தாரென்று கேள்விப்படுமாபோலே சபரி கையாலே அமுது செய்தருளினாரென்றுங் கேள்விப்படுகிறோம். விச்வாமித்ரமுனியை நாதராகக் கொண்டாரென்று கேள்விப்படுமாபோலே [*ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதியென்றும், *ஸுக்ரீவம் சரணம் கத:* என்றும்] கேள்விப்படுகிறோம். இப்படியாக ஒரு நியதியில்லையாயிற்று ராமகாரியங்களில். ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் "பகவதி பரத்வாஜே புக்திஸ் ததா சபரீகரே" இத்யாதி பணித்திருப்பதைக்கொண்டு ரஸிகஹ்ருதயங்கமமாக நிர்வஹிக்கும்படி இது. ... ... ❋

15. **வீர:** = பகவானுடைய திருக்குணங்களில், **வீர்யம், சௌர்யம், பராக்ரமம்** என மூன்று குணங்கள் சேர்த்து அநுஸந்திக்கப்படுவதுண்டு. இம்மூன்று சொற்களுக்கும் பொருளில் வாசியில்லைபோல் தோன்றினாலும் வாசியுண்டு. எதிரிகளின் சேனை எவ்வளவு பிரபலமாக இருந்தாலும் அதைக்கண்டு அஞ்சாமை (1), அந்தச்சேனையினுள்ளே ஒருவனாகவே புகுந்து எதிரிகளை அநாயாஸமாகக் கொன்று முடிக்கும் வல்லமை (2), அப்படிச் செய்யுமளவில் தனக்குச் சிறிதளவேனும் பங்கம் நேராதபடி ஸகலவித பங்கங்களும் எதிரிகளுக்கே சாரநிற்றல் (3), என்றிங்ஙனே மூன்று வகையான ஆற்றல்கள் பெரும் போர் வீரர்களுக்கு இருக்கவேண்டியவையுண்டு. இம்மூன்றையுஞ் சொல்லும் சொற்களாக

வீர்ய சௌர்ய பராக்ரம சப்தங்களைக் கொள்ளலாம். இங்கு வீர: என்று வீர்யமொன்று மாத்திரமே சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் மற்றையிரண்டும் உபலக்ஷணமாகக் கொள்ளத் தக்கன. அல்லது உள்ள சொல்லிலேயே (அதாவது **வீர:** என்ற சொல்லிலேயே அம்மூன்று பொருள்களையும் சேர அநுஸந்தானம் செய்யவுமாம். ஸ்ரீராமாயணத்திலும், மற்றும் இராமபிரானைப்பற்றிப் பேசும் பல நூல்களிலும் இராமனை வீரனென்றும் சூரனென்றும் பராக்ரமசாலியென்றும் பாராட்டிக்கூறுவது விசேஷமாகக் காணத்தக்கது. இராமனுக்கு **மஹாவீர**னென்றே ஒரு திருநாமமுண்டு. "ஜயஜய மஹாவீர!" என்றே ரகுவீரகத்யத்தின் தொடக்கம். வீரராகவனென்றே ஒரு திவ்யதேசத்தில் திருநாமம்பெற்று விளங்குகின்றமை ப்ரஸித்தம். பவபூதிமஹாகவி **மஹாவீரசரித**மென்றே பெயரிட்டு நூலியற்றினன். ஆழ்வார்கள் இராமனது செயலைச் சொல்லி **வீர**னென்றே வாய்வெருவுவர்கள்; "இலங்கை மன்னனைந்தொடைந்து பைந்தலை நிலத்துகக் கலங்கவன்று சென்று கொன்று வென்றிகொண்ட **வீரனே!**" "மாறுசெய்த வாளரக்கன் நாளுலப்ப அன்றிலங்கை நீறுசெய்து சென்றுகொன்று வென்றிகொண்ட **வீரனார்**" என்றுமுள்ள [திருச்சந்த விருத்தம்] பாசுரங்கள் காண்க. இவை யெல்லாவற்றிலுங்காட்டிலும் எதிரி கையாலே விடுதீட்டென்னுங் கணக்கிலே இராவணனே வியந்துபோற்றும் வீரியம் இராமனுக்குள்ளது. [வால்மீகி. யுத்த. 106-6] "**சத்ரோ: ப்ரக்க்யாத வீர்யஸ்ய ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை:**" என்பது இராவணனுடைய மொழி. இராமனை ப்ரக்க்யாத வீர்யனென்று இராவணன்



ஸ்ரீ உ.வே. R. ராமரத்னமையங்கார்,
ஜேம்ஷெட்பூர் (பீஹார்)

இங்கே ஸேவை ஸாதிக்கின்ற ஸ்ரீமான் ராமரத்னமையங்கார் என்கிற பெரியார் நமது தென்னாட்டைச் சேர்ந்தவராயினும் பல வருஷகாலமாக உத்யோக நிமித்தம் வடநாட்டில் வாழ்கின்றார். இவருடைய பரிசயம் அடியேனுக்குப் பலவாண்டுகளாகவுண்டு. நம்முடைய ஸம்பிரதாயத்திலும் பூர்வாசார்ய திவ்ய ஸூக்திகளிலும் ஆழ்ந்த அபிமானமும் ஆர்வமும் உள்ளவர். இங்கே நாம் ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களையனுபவித்து வருவதனால் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் நம் ராமரத்னமையங்கார் அன்பர்களுக்குக் காட்சி தருவது பொருத்தமேயன்றோ. ... ... ❋

தன் வாயினால் போர்க்களத்திற் சொல்லுவதானது அந்த வீர்யத்தைத் தான் மிக நன்றாக வநுபவித்ததனாலன்றோ! ''விக்ரமை: ரஞ்ஜநீயஸ்ய'' என்றும் அடுத்தபடியே சொல்லுகிறான். இங்ஙனே சொல்லும்படியாக இராமன் செய்த வீரச்செயல்கள் பலபல விருப்பினும் ஒன்றெடுத்துக் காட்டுவோமிங்கு. யுத்த காண்டத்தில் தொண்ணூற்று நான்காம் ஸர்க்கம் காண்க. அங்கு மூலபலம் திரண்டவன்று இராமனுடைய அதிமாநுஷப் போர்வல்லமையைப் பேச வான்மீகி முனிவரும் தடுமாறுகின்றார். ''ச்சிந்நம் பிந்நம் சரைர் தக்தம் ப்ரபக்நம் சஸ்த்ரபீடிதம். பலம் ராமேண தத்ருசுர் ந ராமம் சீக்ரகாரிணம'' என்று, இராமனால் பலவாறு தகர்ப்புண்ட அரக்கரது சேனைகளைக் கண்டார்களேயொழிய பம்பரமாகச் சுழல்கின்ற இராமனை ஒருவரும் காணமாட்டிற்றிலர் என்கிறார். மேலே *தே து ராமஸஹஸ்ராணி ரணே பச்யந்தி ராக்ஷஸா:* என்று, ஆயிரக்கணக்கான ஸ்ரீராமமூர்த்திகளைக் கண்டார்களென்கிறார். உடனே *புந: பச்யந்தி காகுத்ஸ்தம் ஏகமேவ மஹாஹவே* என்று, அந்தப் போர்க்களத்தில் இராமனொருவனையே கண்டார்களென்கிறார். இராமனைக் காணவேயில்லையென்பது, ஆயிரக்கணக்கான ராமர்களைக் கண்டார்களென்பது, ஒரு ராமனையே கண்டார்களென்பது—ஆகவிப்படி ஒன்றோடொன்று சேராதவண்ணம் பேசும்படியாகவன்றோ பெருமாள் மிக விசித்திரமான போர்த்தொழில் நிகழ்த்திற்று.

திருவாய்மொழியில் (8—6—3) *ஒருவரிருவரோர் மூவரென நின்று, உருவுகரந்து உள்ளுந்தோறும் தித்திப்பான்* என்ற பாசுரத்திற்குப் பூர்வாசிரியர்கள் பொருள் நிர்வஹித்திருக்கிறவிதம் இதர பண்டிதர்களின் புத்திக்குச் சிறிதும் எட்டமாட்டாதது. ஒருவரிருவரோர் மூவரென நின்றதும் உருவுகரந்ததும் எப்போதென்று தெரிந்துகொள்ளமுடியாதபடி ஆழ்வாருடைய பாசுரம் தோன்றியுள்ளது. இதற்குக் கீழ்ப்பாட்டு *செருக்கடுத்தன்று திகைத்த வரக்கரை, உருக்கெடவாளிபொழிந்த வொருவனே* என்று முடிந்திருக்கிறது. மேற்பாட்டின் முன்னடிகட்குக் கீழ்ப்பாட்டின் பின்னடிகளோடு அந்வயமென்று கண்டு உரை செய்தருளியுள்ளார்கள். இங்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் இவை காண்மின்;—''ஒருவரிருவரோர் மூவரென நின்று உருவுகரந்து—உருக்கெட வாளி பொழிந்தவொருவன் என்று கீழோடே அந்விதமாகக்கடவது. மூலபலம் சாம்படி அருளுகிறவன்று முந்துற ஒருவனாய்த்தோற்றி, சாரிகையில் வேகம் மிகமிக இருவரும் மூவருமாய்த்தோற்றி, வேகம் மிக்கவாறே இந்த்ரிய ஸம்யோகத்துக்கு இடமில்லாதபடியாகையாலே ரூபக்ரஹணம் அரிதாகி உருக்கெட வாளிபொழிந்த வொருவனென்று அந்வயம். வ்யாபரித்த சடக்காலே ரூபம் கண்ணுக்குப் பிடிபடாதொழிகை'' என்று. இதனால் இராமனது வீரம் வாசாமகோசரமென்றதாயிற்று. ... ✽

16. **சக்திமதாம் ச்ரேஷ்ட:**=அபரிமித சக்தியுக்தனென்கை. இராமன் மஹா சக்திமானாயிருக்கும்போது இராவணனை ஒரு நொடிப்பொழுதில் கொன்றிருக்கலாமே; அங்ஙனங்கொல்லாது வெகு ப்ரயாஸங்கள் பட்டதாகத் தெரிகிறதே, அஃது ஏன்? என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். கேண்மின்; ''பொல்லாவரக்கனைக் **கிள்ளிக்களைந்தானை**'' என்று ஆண்டாளும் ''சதுரமாமதிள் சூழிலங்கைக் கிறைவன் **தலைபத் துதிரவோட்டி** ஓர் வெங்கணையுய்த்தவன்'' என்று திருப்பாணாழ்வாரு மருளிச்செய்தபடியே ராவண ஸம்ஹாரத்தைப் பெருமாள் அவலீலையாகவேதான் செய்தார். அதில் ஐயமொன்றுமில்லை.

'எப்படியாவது ராவணன் உடன்பட்டு வழிபட்டு உஜ்ஜீவிக்கவும் ஜீவிக்கவும் ப்ராப்த மாமோ?' என்கிற நசை பெருமாளுக்கு இருந்தமையினாலேயே அவனை ஸம்ஹரிப்பதில் காலதாமதம் செய்யப்பட்டதென்கிற தத்துவம் உணரத்தக்கது. இராவணனைக்காட்டிலும் பன்மடங்கு வலிமைமிக்கவனென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்த வாலியை அநாயாஸமாக முடித்தவர் பெருமாள். [ஸுந்தரகாண்டம் ஸர். 51 ச்லோ. 11] திருவடி இராவணனுக்கு ஹிதோபதேசம் செய்கையில், *த்வயா விஜ்ஞாதபூர்வச் ச வாலீ வாநரபுங்கவ:, ராமேண நிஹதஸ் ஸங்க்யே சரேணைகேந வாநர:* என்று, 'அப்பா ராவணா! வாலியென்கிற வாநரேச்வரரை ஏற்கெனவே நீ அறிவாயன்றோ, அவர் இராமனால் ஒரே அம்பினால் முடிக்கப்பட்டார்காண்' என்கிறார். அன்றியும், இராவணனைப் பலவாறு பங்கப்படுத்தியவன் கார்த்தவீரியார்ஜுனன்; அன்னவனைப் பரசுராமன் தனது கோடாலிப் படையினால் ஆயிரங்கைகளையும் வெட்டிக் கொன்றவன். அப்பரசுராமன் இராமபிரானிடம் பட்டபாடு தெரிந்ததே. இத்தகைய ஒப்புயர்வற்ற ஆற்றல்பெற்ற இராகவன் இராவணனைச் சங்கரிக்கச் சிரமப்படவேண்டுமோ? சிரமப்பட்டதாகக் கதையிலே கண்டால் ஸத்யஸங்கல்பனும் மஹாவீரனுமான இராமன் எதற்காக இப்படிச் சிரமப்பட்டாரென்று ஆராயவேண்டுமன்றோ? சூர்ப்பணகை மூக்கறுப்புண்டு ஜனஸ்தானத்திலிருந்த தன் தமையனாகிய கரனிடஞ் சென்று செய்தியறிவித்துப் புரண்டழுது அவனுக்குக் கோபத்தையுண்டாக்க, அவன் பதினாலாயிரம் ஸேனாதிபதிகளையும் ஸேனைகளையும் இராமனோடு போர்புரியவனுப்ப, இராகவன் அவர்களத்தனை பேரையும் தாம் ஒருவராகவே கொன்று வென்றிட, பிறகு கரன்தானே நேரில் வந்து எதிர்க்க, இராமன் "அஸஹாய சூர!" என்று ரகுவீரகத்யத்தில் விளிக்கும்படியாக லக்ஷ்மணனையும் துணைகொள்ளாமல் ஏகாகியாய் அவன் தலையை யறுத்திட்டதும் ப்ரஸித்தம். "சதுர்தச ஸ்ஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாம் பீமகர்மணாம், ஏகச்ச ராமோ தர்மாத்மா கதம் யுத்தம் பவிஷ்யதி!" என்று வயிறு பிடித்த மஹரிஷிகளும் வியக்கும்படி அவலீலையாகவன்றோ நீறு செய்தது. அத்தகைய பேராற்றல்பெற்ற பெருவீரனுக்கு இராவணன் ஒரு பதார்த்தமோ? ஒரேயடியில் அவனைத் தொலைக்கமாட்டாமையில்லை. எவ்வகையினாலாவது அவன் அபிமுகனாக வருகிறானோவென்று பார்த்திருந்தாரத்தனை. இனி அடுத்த திருநாமத்திற்குச் செல்வோம்.

17. தர்ம:=ஸ்ரீராமபிரானை ஸாக்ஷாத் தர்மமாகச் சொல்லியிருப்பது பலவிடங்களில். இராவணன் இலங்கையிலிருந்து பஞ்சவடிக்கு ஓடிவந்து ஸீதாபஹாரத்திற்கு மாரீசனைத் துணைவேண்டினபோது அவன் ராவணனுக்குப் பலவாறு ஹிதோபதேசங்கள் செய்கிறான். அதனிடையில் (ஆரண். 37-13.) *ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:* என்கிறான். 'கைகால் முளைத்து நடையாடும் தருமம் இராமன்' என்று ஆஸுரப்ரக்ருதியான மாரீசன் சொல்லுகிறான். ராவணவதாநந்தரம் இலங்கையிலே வந்து துதிக்கின்ற தேவவர்க்கத்தில் பிரமன் *பவாந் நாராயணோ தேவ:* என்றபின் *லோகாநாம் த்வம் பரோ தர்ம:* என்றான். "தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே" என்று தர்மஸ்தாபனத்திற்காகத் தான் அவதரிப்பதாகச் சொன்ன பரமபுருஷன் *ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய* என்று ஸகல தருமங்களையும் விடும்படி சொன்னது கூடாது; விட்டுவிடு என்றதோடு நிற்காமல் "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்று தன்னைப்பற்றச் சொல்லுகையாலே ஸாக்ஷாத் தர்மம் தானே யென்கிற தத்துவம் வெளியிடப்பட்டதாகிறதன்றோ. நாம் சிரமப்பட்டு ஸாதிக்க

வேண்டிய தர்மம் ஸாத்ய தர்மமெனப்படுகிறது. அங்ஙனன்றிக்கே எப்போதும் ஸித்த மாயிருக்கிற தர்மம் எம்பெருமான். ஸாத்ய தர்மம் அபாய பஹுலமென்றும், ஸித்த தர்மம் நிரபாயமென்றும் அறியத்தக்கது. தசரதசக்ரவர்த்தி ஸ்ரீ ராமபிரானைப் பிள்ளையாகப் பெறப்பெற்ற பாக்யசாலியாயிருந்தும் ஒரு தெளர்ப் பாக்ய முடையனுயினன். ஆஸுர ப்ரக்ருதியான மாரீசனுக்குத் தெரிந்த தத்துவம் அந்தோ! அவனுக்குத் தெரியாமலன்றோ போயிற்று. *ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:* என்று அவன் சொன்னபடி வடிவெடுத்த ஸித்த தர்மமான இராமனேடு கூடிவாழ்வதை விட்டு ஆபாஸ தர்மமான ஸத்ய வசனத் தைப் பற்றி நின்று இழந்தானன்றே அவன். முமுக்ஷுப்படியில் *ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய* என்றவிடத்தில் "சக்ரவர்த்தியைப் போலே இழக்கைக்குறுப்பு" என்றவிடத்து மணவாளமாமுனிகளின் ஸ்ரீ ஸூக்தி ரத்னங்களை அநுபவிப்பது. க்ருஷ்ணவதாரத்தில் ததிபாண்டனுடைய கதையை அறியாதாரில்லை; தாயெடுத்த சிறு கோலுக்கு உளைந்தோடி வந்த கண்ணனை மறைத்திட்டுவைத்து 'உன்மகன் இங்கில்லை' என்று பொய் சொல்லி ஸபரிகரமாக மோக்ஷம் பெற்றுப் போனன்; தசரதன் ஸத்யவாதியென்று பேர்படைத்து நரக பர்யாயமான ஸ்வர்க்கத்தையே பெற்று நின்றான். ராமனே ஸாக்ஷாத் தர்மமென்று அறியப் பெருததனுலானதன்றோவிது.

பெருமாள் பிராட்டியோடு கூடியிருந்தகாலத்தில் செய்தவுபந்யாஸங்களில் சிறந்தவுபந்யாஸமாக வொன்றைத் திருவடியிடம் சொல்லுகிருள் பிராட்டி—(ஸுந்தர. 38-41.) ***ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரோ தர்ம: த்வத்த ஏவ மயா ச்ருத:*** என்று. ஆந்ருசம்ஸ்ய மாவது இரக்கம்; அதுதான் பரமதர்மமென்று பெருமாள் உபந்யஸிப்பது வழக்கமாம். 'கருணையே வடிவெடுத்தவன் காகுத்தன்' என்று ப்ரஸித்தம். தசாவதார ஸ்தோத்ரத்தில் ***இச்சாமீந! விஹாரகச்சபேத்யாதி*** ச்லோகத்தில் ஒவ்வோரவதாரத்தையும் ஒவ்வொரு விசேஷணமிட்டுச் சொல்லிவருகையில் இராமனைக் **கருணகாகுத்ஸ்த!** என்று கூறியிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. வாலிவதமான பிறகு *ஸஞ்ஜாத பாஷ்ப: பரவீர ஹந்தா ராமோ முஹூர்த்தம் விமநா பபூவ* என்னும்படிநின்ற பெருமாளைக் **கருண காகுத்ஸ்த**னென்றுதானே சொல்லவேண்டும். இனி அடுத்த திருநாமத்திற்குச் செல்வோம். ... ... ❋

18. **தர்மவிதுத்தம:**. தர்மஜ்ஞர்களில் தலைவன் இராமபிரான் என்றவாறு. தருமத்தை நன்கறிந்தவனென்கை. ஆண்டாள் கண்ணபிரானுக்குத் *தருமமறியாக் குறும்பனென்று விருதுசாத்தினள். அதற்கு நேர்மாருக இராமபிரான் தர்மஜ்ஞர்களில் தலைவனுயிருப்பன். பிராட்டி இராவணனுக்கு ஹிதமுபதேசித்தருளுங்காலத்தில் ***விதிதஸ் ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ:*** என்று பெருமாளை தர்மஜ்ஞரென்று கூறியிருப்பது ப்ரஸித்தம். அவள் திருவுள்ளம்பற்றின தருமம், இன்னதென்பதை அவள்தானே அடுத்தபடியாகக் கூறுகின்ருள் ***சரணுகதவத்ஸல:*** என்பதனுல். சரணுகதர்களிடத்திலே அன்பு பூண்டிருப்பதுதான் பெருமாள் கடைப்பிடித்த தருமமென்றும் அதை அவர் நன்கறிந்தவ ரென்றும் சொல்லிற்றுயிற்று. நன்கறிந்தவரென்ருல் அறிந்திருப்பதுமட்டும் பொருளன்று. அறிவுக்குப் பயன் அனுட்டானமாதலால் அந்த தருமத்தை நன்கு அனுட்டிப்பவர் என்கிறவரையில் பொருளாகத் தேறும். ஸ்ரீராமாயணத்தில் சரணுகதி செய்தவர்கள் யார் யார்? அவரவர்களிடத்திலே பெருமாள் காட்டின வாத்ஸல்யம் எத்தகைத்து? என்று

விமர்சிக்கவேண்டும். இதற்குமுன் சரணாகதியாவதென்? என்கிற விமர்சம் மிக முக்கிய மானது. ஸாரமாகத் தெரிவிப்போமிங்கு. சரணாகதியென்றாலும் ப்ரபத்தியென்றாலும் ஒன்றே. நூற்கொள்கையை ஆய்ந்து ஆழ்ந்துபார்க்குமளவில் "பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதிஸ்வ ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திதான் ப்ரபத்தியாகத் தேறுகிறது" என்கிற பூர்வாசார்ய ஸித்தாந்தமே தஞ்சமாகும். கஜேந்த்ராழ்வான் ப்ரபந்நன், த்ரௌபதி ப்ரபந்நை என்கிறோம். இவர்கள் பக்கலிலே மேலே சொன்ன லக்ஷணந்தான் ஸமந்விதமாகும். "கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே" என்னும்படியாக கஜேந்திராழ்வான் தன்னைத்தான் காப்பாற்றிக் கொள்வதாக ஸ்வப்ரவ்ருத்தி பரனாயிருக்கு மளவும் அவன் மீது பகவானுடைய கருணை ப்ரஸரிக்கவில்லை. அந்த ப்ரவ்ருத்தி ஓய்ந்தவாறே அரை குலையத் தலைகுலைய ஓடிவரும்படியான பதற்றம் எம்பெருமானுக்கு உண்டாயிற்று. த்ரௌபதியினிடத்திலும் இத்தன்மையே பார்க்கலாம். "இரு கையும் விட்டேனோ த்ரௌபதியைப் போலே" என்னும்படியான நிலைமை அவளுக்கு உண்டான பின்புதான் அவள் ரக்ஷை பெற்றாள். தன் மானத்தைத் தானே காத்துக்கொள்வதாக முயன்று தன் சேலையைத் தான் இறுகப்பிடித்துக் கொண்டிருந்த நிலைமையுண்டே அதுதான் பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாயிருந்தது. அது கழிந்தவுடனே யன்றோ புடவை சுரக்கும்படியான பகவத் க்ருபை தோன்றிற்று. இந்த மருமத்தை ஸ்ரீ ராமாயணத் திலே காட்டுகிறேன் காண்மின். காகம் சரணாகதி செய்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. அந்த சரணாகதியின் தன்மையை விமர்சித்துப் பார்த்தால் மேலே விவரித்த ரீதிதான் தேறும். *ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ* என்றபடி எங்கும் தரிப்பற்று வந்து நிலத்திலே விழுந்தமையுண்டே, அதுவேயன்றோ அவனுடைய சரணாகதியாக ஆசாரியர்களால் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. அவனுக்கும் ரக்ஷணம் நேர்ந்தது. காகத்தினுடையதான இந்நிலை ராவணனுக்குமுண்டு; பிரபலமான யுத்தம் நடைபெறுகிற காலத்திலே *யோ வஜ்ரபாதாசநி ......சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:* என்னும்படியான நிலைமை ராவணனுக்கு உண்டா யிற்று. அப்போது பெருமாள் "**கச்சாநுஜாநாமி**—புறப்பட்டுப்போ, விடைதருகிறேன்" என்று சொல்லி விட்டருளினதுண்டே, அது தத்கால ரக்ஷணத்தில் சேர்ந்ததேயாகும். ஆத்யந்திகரக்ஷணமே பண்ணவேணுமென்கிற திருவுள்ளமும் பெருமாளுக்கு இருந்த துண்டு; அவன் விதிவசத்தாலே மீண்டும் யுத்தத்திலே மூண்டு பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிஷ்டனாகித் தொலைந்து போனான். அவனுக்கும் ரக்ஷணமே செய்தருளினார் பெருமாள் என்பது ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் அந்தரங்க பரமார்த்தம். அவனுக்கு சரம ஸம்ஸ் காரம் பண்ணமாட்டேனென்று பிடிவாதமாயிருந்த விபீஷணாழ்வானை நிர்ப்பந்தப் படுத்தி அது செய்யுமாறு கட்டளையிட்ட பெருமாள் 'அவனுடைய தேஹத்திற்கு நன்மை செய்ய நினைத்த நமது நினைவு நிறைவேறாதொழிந்தாலும் அவனுடைய ஆத்மாவுக்காவது நன்மை செய்யப் பெற்றோமே!' என்று மகிழ்ந்தபடியை நினைப்பது. *மரணாந்தாநி வைராணி நிர்வ்ருத்தம் ந: ப்ரயோஜநம், க்ரியதாமஸ்ய ஸம்ஸ்கார: யதா ஹ்யேஷ ததாமம* என்கிற பெருமாளுடைய சுலோகத்திற்கு நம்பிள்ளையின் ரஸகனமான வியாக்கியானத்தை நமது அபூர்வ ராமாயணத்திலே நாம் விசதீகரித்திருப்பது காண்க. ... ... ❋

அஷ்டாதசாஷ்டாதச மஹார்த்தநிதியில் ஸ்ரீராமாயணத்தின் பதினெட்டு முற்றிற்று.